

Samenvattingen van publicaties
ten behoeve van de planevaluatie ZSM-jeugd.

Janine Plaisier & Daphne V. Wiersema (2011). Planevaluatie ZSM-jeugd.

Amsterdam: Impact R&D. In opdracht van het ministerie van Veiligheid en Justitie.

Prins Hendrikkade 120 • 1011 AM Amsterdam

www.mpct.eu

Onderwerp	Pag.
Snel	2
Selectief en Effectief	6
Slachtoffergericht	33
Slim	44

Snel

<p>Youth Justice Board. (1999). Best Practice guide on speedier youth justice. Verkregen van http://www.yjb.gov.uk/publications/Resources/Downloads/SpeedYouthJustice.pdf</p>	<p>De Youth Justice Board (1999) geeft enkele redenen waarom een snelle afhandeling van jonge delinquenten zo belangrijk is. Ten eerste moeten sancties zo snel mogelijk volgen op het delict. Dit versterkt een gevoel van oorzaak en gevolg, en het helpt ze om verantwoordelijkheid te nemen. Ook vermindert het risico op verdere overtredingen terwijl ze wachten op de gerechtelijke afhandeling. Op deze wijze kan een snelle afhandeling recidive voorkomen (Blz. 10).</p>
<p>Rix, A., Skidmore, K., Self, R., Holt, T., & Raybould, S. (2011). <i>Youth Restorative Disposal Process Evaluation</i>. (Youth Justice Board for England and Wales Publication No. D131). Verkregen van http://www.yjb.gov.uk/publications/Scripts/prodView.asp?idproduct=500&eP</p>	<p>Rix, Skidmore, Self, Holt, & Raybould hebben in 2011 een proces evaluatie uitgevoerd van de Youth Restorative Disposal interventie (YRD). De YRD interventie is ontworpen om snel en effectief kleine overtredingen en antisociaal gedrag aan te pakken. Het biedt een alternatief voor arrestatie en andere formele justitiële interventies. Door 'kleine' zaken snel op deze wijze af te handelen kan politie tijd beter besteed worden (blz. 6).</p> <p>Uit het onderzoek van Rix et al (2011) bleek dat YRDs minder tijd in beslag namen dan de alternatieve (traditionele) afhandelingen, waaronder ook simpele berispingen (blz. 9). De gemiddelde tijd die een berisping kost (11 uur) is aanzienlijk langer dan een YRD conference (2.5 uur) of een 'street YRD' (1 uur). Ook vereisen YRD's een minder lage rang dan berispingen, waardoor hogere functies vrijgesteld worden. Ook bleek uit de interviews dat de mogelijkheid tot een YRD de politie de vrijheid gaf om snel een passende en proportionele interventie te geven, wat slachtoffers tevreden stelde (blz. 9).</p>
<p>Youth Justice Board. (2009). <i>Making it count in court</i>. (2nd ed.). (YJB Publication No. B437). Verkregen van http://www.yjb.gov.uk/publications/Resources/Downloads/</p>	<p>Criminal Justice: Simple, Speedy, Summary (CJSSS). Verbeterde voorbereiding tussen arrestatie en eerste zitting. De aanklager moet al voor de eerste zitting voorbereid zijn en genoeg informatie verzamelen om de zaak in de rechtszaal te presenteren. Een gedegen voorbereiding en informatie uitwisseling met de verdediging en de YOTs voor de eerste zitting waarborgt dat er zoveel mogelijk bereikt kan worden tijdens deze eerste zitting.</p> <p>De eerste zitting moet resultaten opleveren bij de meeste strafzaken Wanneer de aanklager voldoende informatie heeft verzameld en deze heeft gedeeld met de verdediging en de YOTs is de kans groot dat de verdachte al tijdens deze zitting een verklaring indient. Als hij verklaart schuldig te zijn kan al tijdens de eerste zitting een vonnis gegeven worden. Wanneer hij verklaart onschuldig te zijn moeten de aspecten geïdentificeerd worden waar de aanklager en verdediging het niet over eens zijn. Dan kan meteen besloten worden welke getuigen nodig zijn, en hoe lang de zaak zal duren. Een vervolg zitting kan dan afgesproken worden.</p> <p>Strafzaken dienen tussen de eerste zitting en de rechtszaak buiten de rechtszaal voortgezet te worden zodat deze op tijd kan beginnen. Wanneer tijdens de eerste zitting een 'niet schuldig verklaring' is ingediend, moet de beschikbare tijd tot de rechtszaak gebruikt worden om alle administratieve zaken af te ronden zodat de rechtszaak niet vertraagd wordt (blz. 16).</p>

<p>Plaisier, J., & Ditzhuijzen, J. van (2009). <i>Stimuleren en ontmoedigen van gedetineerden</i>. Amsterdam: Impact R&D.</p>	<p>Straf is effectiever wanneer het z.s.m. na het ongewenste gedrag plaatsvindt. Hoe hoger de consistentie in straffen (iedere keer dat het gedrag plaatsvindt straffen) hoe effectiever. Echter, het aanbieden van alternatieven (wat gebeurt wanneer een waarschuwing wordt gegeven), heeft ook positief effect: het voorkomen van Learned Helplessness (Seligman, Anderson, aangehaald in Plaisier & Ditzhuijzen).</p>
<p>Youth Justice Board. (1999). Best Practice guide on speedier youth justice. Verkregen van http://www.yjb.gov.uk/publications/Resources/Downloads/SpeedYouthJustice.pdf</p>	<p>De overheid van Engeland introduceerde een reeks van nieuwe eisen en procedures om de vervolging van jeugdige veelplegers te verkorten. Deze publicatie (1999) betreft een gids van "best practices". Kortom, het is een vernieuwd protocollenboekje voor justitie waarin probleemgebieden zijn aangekaart met advies om vertragingen weg te nemen. Dit is wellicht interessant voor ZSM-jeugd, aangezien het overeen komt met de doelstelling snelheid. Echter, het bevat geen wetenschappelijke onderbouwing waaruit de voordelen en risico's van een snellere afhandeling blijken. Wel hier enkele besluiten en vertragende problemen:</p> <p>Lord Warner, Chairman van de Youth Justice Board for England en Wales geeft verder aan dat de meeste vertragingen veroorzaakt worden door het wachten op input of advies tussen de verschillende organen en spelers, en niet zozeer omdat processen zelf zo lang duren. Dit legt de nadruk op het grote belang van samenwerking (blz. 13). Toch worden er drie stadia in het justitiële proces onderscheid waarin vertraging op kan treden (blz. 12):</p> <p>Vertraging in het snel starten van de rechtszaak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - het gebruik van oproep en dagvaarding procedures - Externe factoren zoals medisch bewijs, etc. <p>De eerste zitting boekt geen vooruitgang:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Verdachte (of ouder) is niet aanwezig - Het ten laste gelegde is ongeschikt - Politie gegevens zijn ontoereikend - Onvoldoende tijd om bewijsmateriaal door te nemen - Verdediging is niet voorbereid - Er is geen verklaring van schuld of onschuld ingediend - Onvoldoende openbaring van bewijsmateriaal - Geen rechtsbijstand aanwezig of aangevraagd <p>Uitstel later in het proces:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Verdachte (of ouder) weigert medewerking - De rechter is niet klaar om door te gaan - Verklaring van schuld of onschuld te laat ingediend - Onnodig lang uitstel van een vervolg zitting (verdaging) - De verdediging of aanklager heeft meer tijd nodig - Getuigen komen niet opdagen - Onrealistisch korte verdaging <p>Alle protocollen zijn schematisch weergegeven met uitleg.</p>
<p>Openbaar Ministerie (2011). <i>Politie en OM starten proeftuin</i></p>	<p>"De politie en het Openbaar Ministerie (OM) Amsterdam zijn maandag 18 juli in Amsterdam gestart met de proeftuin ZSM 'versnelde afdoening van strafzaken'. Die versnelling wordt gemaakt doordat bij bureau</p>

<p>ZSM met reclassering en slachtofferzorg. Verkregen van http://www.om.nl/onderwerpen/zsm/@156000/politie-starten/</p>	<p>Lijnbaangracht de politie, het OM, reclassering en slachtofferzorg letterlijk samen aan tafel zitten om eenvoudige strafzaken als winkeldiefstal, vernieling of lichte mishandeling ter plekke af te doen. De proeftuin richt zich voornamelijk op eenvoudige zaken die zonder rechter kunnen worden afgedaan. Dat is mogelijk sinds de Wet OM-afdoening van kracht is geworden. Het OM kan een verdachte bestraffen met een geld- of werkstraf en bij verkeersdelicten kan ook een rijontzegging worden opgelegd. Direct een sanctie voor de verdachte, genoegdoening voor het slachtoffer en sneller en effectiever resultaat naar werken voor de betrokken organisaties. Bij meer complexe zaken krijgt de verdachte een dagvaarding mee, waarna hij of zij alsnog voor de rechter moet verschijnen.”</p>
<p>Andersson Elffers Felix (2009). <i>Doorlooptijden doorgelicht. Evaluatie Kalsbeeknormen.</i> Utrecht: Andersson Elffers Felix.</p>	<p>Sinds 2001 is een grote verbetering voor doorlooptijden gerealiseerd, maar landelijk in 2008 werd bij geen van de vijf Kalsbeeknormen de norm van 80% gerealiseerd wordt. Met name op de vijfde Kalsbeeknorm valt het resultaat tegen (54%)</p>
<p>Noije, L. van & Wittebrood, K. (2008). <i>Sociale veiligheid ontsleuteld. Veronderstelde en werkelijke effecten van veiligheidsbeleid.</i> Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.</p>	<p>Bij volwassen daders is de snelheid van de straf niet van invloed op recidive (Van der Werf, 1979; Bosker, 1997; beide in: Van Noije & Wittebrood, 2008).</p>
<p>Plaisier, J. (2007). <i>Jong en veelbelovend. Ontwikkeling van erkende gedragsinterventies voor jeugdige delinquenten door de Raad van Kinderbescherming.</i> Utrecht: Raad van Kinderbescherming.</p>	<p>Over effectieve interventies voor jeugdige delinquenten. O.a. meer beloning geven kan zelf schoolverzuim tegengaan (Van der Steeg & Webbink, 2006; in: Plaisier, 2007).</p>
<p>Pligt, J. van der, Koomen, W., & van Harreveld, F. (2007). <i>Bestrafen, belonen en beïnvloeden. Een gedragswetenschappelijk perspectief op handhaving.</i> Den Haag: Boom.</p>	<p>Overzichtsstudie van effecten van belonen en straffen voor justitie. O.a.: effectiviteit boetes: Het gaat vooral om het daadwerkelijk krijgen van de boete (pakkans) en niet alleen de dreiging.</p>
<p>Pligt, J. van der, Koomen, W., & van Harreveld, F. (2008). <i>Bestrafen: een overzicht, een</i></p>	<p>Artikel op grond van overzichtsstudie. Uit (internationaal) onderzoek (vaak naar verkeersgedrag) komt naar voren dat onmiddellijke bestraffing doorgaans beter werkt dan uitgestelde bestraffing (Van der Pligt, Koomen & Harreveld, 2008)., Koomen & Harreveld, 2008).</p>

<p><i>mythe en nieuwe varianten.</i> In: Justitiële Verkenningen, 2008/02.</p>	
<p>Put, C. E. van der (2011). <i>Risk and needs assessment for juvenile delinquents.</i> <i>Dissertation.</i> Amsterdam: Universiteit van Amsterdam.</p>	<p>Proefschrift over risicotaxatie, ontwikkeling LIJ, jeugdige delinquenten.</p>

Selectief en Effectief

<p>Rix, A., Skidmore, K., Self, R., Holt, T., & Raybould, S. (2011). <i>Youth Restorative Disposal Process Evaluation</i>. (Youth Justice Board for England and Wales Publication No. D131). Verkregen van http://www.yjb.gov.uk/publications/Scripts/prodView.asp?idproduct=500&eP</p>	<p>De YRD is ingevoerd omdat in de wetenschappelijke literatuur bleek dat een vroege, passende interventie de kans op recidive significant vermindert. Er zijn ook aanwijzingen dat herstel gerichte aanpakken een positieve invloed hebben op daders, populair zijn bij slachtoffers, en het vertrouwen in justitie helpen versterken. Ook bij herstel gerichte interventies zijn aanwijzingen dat deze recidive helpen verminderen (blz. 6).</p> <p>Uit de proces evaluatie van Rix, Skidmore, Self, Holt, & Raybould (2011) blijkt dat het toewijzen van een YRD door een agent vooral gebaseerd wordt op de wensen van het slachtoffer, nationale richtlijnen, de omstandigheden van de overtreding, en de houding en achtergrond van de dader (blz. 8).</p> <p>De evaluatie vond verder dat de YRD niet alleen populair was onder politieagenten omdat het tijd bespaart, maar ook omdat het een proportionele reactie is op een misdrijf, wat een positief effect zou hebben op zowel dader als slachtoffer. Het slachtoffer waardeert vaak dat de dader geconfronteerd wordt met zijn daden, en een tweede kans krijgt zonder strafblad (blz. 10).</p>
<p>Youth Justice Board. (2009). <i>The Scaled Approach: Putting young people on the road to success. Children & Young People Now Magazine</i>. Verkregen van http://www.yjb.gov.uk/publications/Resources/Downloads/Scaled%20Approach%20-%20CYPN%20supplement.pdf</p>	<p>“The Scaled Approach” is een evaluatie van een dader welke rekening houdt met zowel statische als dynamische eigenschappen om tot een score te komen die de kans op recidive weergeeft (blz., 3).</p> <ul style="list-style-type: none"> - ‘The Scaled Approach’ is bedoeld als hulpmiddel voor YOTs om het risico op recidive van een jeugdige delinquent beter in te schatten. - De jeugdige delinquent wordt grondig geëvalueerd, en krijgt een interventie niveau toegewezen gebaseerd op een berekende score die de kans op recidive en gevaar voor anderen weergeeft. - Deze evaluatie vormt de basis voor de aanbeveling die een YOT aan de rechter aanbiedt. - Meer tijd, energie, en middelen worden toegewezen aan personen met een hoger risico op recidive. - Het doel van de ‘Scaled Approach’ is om uiteindelijk recidive te verminderen bij kinderen en minderjarigen. <p>De Youth Justice Board gebruikt het volgende voorbeeld om het nut van ‘The Scaled Approach’ aan te geven: Als we twee delinquenten moeten begeleiden, hebben we nu een instrument om objectief de beschikbare middelen te verdelen. We krijgen veel jongere delinquenten die geen intensieve interventie nodig hebben. Te zware maatregelen kunnen averechts werken. Nu hoeven we geen strikt regime meer te volgen die geen rekening houdt met persoonlijke risico’s en behoeftes (blz. 4).</p> <p>Door al vroeg in het proces een selectie te maken d.m.v. de Scaled Approach kan veel tijd en energie bespaard worden, en worden daders niet onnodig onderworpen aan te ingrijpende interventies. ‘We moeten nog steeds veel casussen tegelijk behandelen, maar niet zo veel als eerst (blz. 5). Een YOT medewerker behandelt nu tussen de 20 en 30 casussen i.p.v. 40 tot 50.</p>

	Onze tijd wordt nu zo verdeeld dat we geen tijd verspillen.'
<p>Youth Justice Board. (2009). <i>Making It Count In Court</i> (2nd ed.) (YJB Publication No. B456). Verkregen van http://www.yjb.gov.uk/publications/Resources/Downloads/Making%20it%20count%20in%20court.pdf</p>	<p>Triage is een evaluatie waarbij een YOT medewerker op het politiestation een vroege en snelle afweging maakt. Wanneer een persoon t/m 17 jaar oud gearresteerd wordt kijkt de YOT medewerker of het een bekende is bij de YOT of andere sociale diensten. Deze informatie wordt vervolgens gedeeld met de politie waarna een besluit wordt gemaakt over de verdere afhandeling. Indien mogelijk resulteert triage in een afwijking van het traditionele pad, naar interventie programma's of een herstelgerichte aanpak. Een delinquent die bijvoorbeeld schuld bekent en meewerkt, kan gebruik maken van een herstelgerichte aanpak in plaats van de traditionele justitiële afhandeling. Op deze manier kan de dader al eerder steun en begeleiding krijgen en kan een strafblad vermeden worden (blz. 10). Ook kan dankzij de Scaled Approach al in een vroeg stadium een uitgebreide evaluatie plaats vinden, met alle bijbehorende voordelen.</p>
<p>National Association for the Care and Resettlement of Offenders. Juvenile Crime Section. (1987). <i>Cautioning Juvenile Offenders</i>. London: National Association for the Care and Resettlement of Offenders.</p>	<p>In Engeland past men sinds 1969, met de komst van 'the Children and Young Persons Act', het geven van waarschuwingen toe bij jongeren in plaats van vervolging. Men gebruikt het waarschuwen om het labelen van jongeren als crimineel te voorkomen en om de politie tijd en moeite te besparen. In het rapport wordt aangegeven dat het belangrijk is om het waarschuwen van jongeren te behouden en uit te breiden, en daarnaast ook om meer te monitoren en te evalueren. Tevens geeft het rapport aan dat de politie de taak heeft om duidelijke uitleg te geven over de gevolgen van de waarschuwing voor de dader.</p>
<p>Prichard, J. (2010). Net-widening and the diversion of young people from court: A longitudinal analysis with implications for restorative justice. <i>The Australian and New Zealand Journal of Criminology</i>, 43, 112-129.</p>	<p>Het Tasmanische artikel beschrijft het fenomeen 'net-widening'. Net-widening wil zeggen dat met bijvoorbeeld de invoering van alternatieve 'straffen' voor jongeren (waardoor ze worden weggeleid van de rechtbank), zoals waarschuwingen en herstelbemiddeling, met zich meebrengt dat meer jongeren onbedoeld in aanraking komen met justitie. Net-widening wordt internationaal soms gezien als negatief (jongeren die normaal informeel door de politie worden afgedaan, komen nu wel in aanraking met het systeem), maar het kan ook als positief gezien worden; doordat het net wordt vergroot komen andere sociale problemen eerder aan het licht en ontstaat er meer controle. In het artikel hebben zij onder andere gekeken naar het effect van waarschuwingen en conferences in de periode van 1991-2001. In 1991 werd 96% van de jongeren naar de rechtbank gestuurd en in 2001 werd nog maar 19% naar de rechtbank gestuurd, de overige 81% kregen waarschuwingen en conferences. Het aantal jongeren dat in aanraking kwam met justitie werd echter niet meer en van net-widening was dus geen sprake. Wel werd er een significante stijging bevonden in het aantal '(suspended) detention orders', maar dit kan betekenen dat een andere vorm van 'diversion' nodig is voor jongeren die herhaaldelijk serieuze delicten hebben gepleegd.</p>
<p>Vignaendra, S., & Fitzgerald, J. (2006). Reoffending among young people cautioned by police or who participated in a youth justice conference. <i>Contemporary Issues in Crime and Justice</i>, 103, 1-12.</p>	<p>Met de invoering van de Young Offenders Act in 1997 in Australië kregen jonge delinquenten een waarschuwing of een conference, in plaats van een gang naar de rechtbank. Een onderzoek van Vignaendra en Fitzgerald (2006) heeft gekeken naar de effecten op recidive van deze nieuwe invoering. Resultaten laten zien dat 42% van de jongeren die een waarschuwing kregen en 58% van de jongeren die een conference kregen opnieuw de fout in gingen binnen vijf jaar. Deze aantallen zijn kleiner dan de gemiddelde recidivecijfers van jongeren die gelijk naar de</p>

	rechtbank worden gestuurd, namelijk 63% (Chen et al, 2005; in Vignaendra & Fitzgerald, 2006). Wel is het afhankelijk van sekse, leeftijd, achtergrond en het eerste soort delict. Jongens, jongeren van 16 jaar of ouder, en jongeren die vernieling hadden aangericht en hiervoor een waarschuwing kregen, hadden een groter risico op recidive. Jongens, jongeren met een 'native' achtergrond, en jongeren in de leeftijd van 10 tot 15 jaar hadden meer kans op recidive dan meisjes, jongeren met een 'non-native' achtergrond en jongeren ouder dan 16 jaar.
Flatau, P., & Zaretzky, K. (2008). The Juvenile Justice System: Dealing with young people under the Young Offenders Act 1994. A cost benefit analysis of proactive redirection measures in the juvenile justice system. Verkregen van http://www.audit.wa.gov.au/reports/pdfreports/report2008_04_V2.pdf	Een rapport afkomstig uit West Australië heeft een kostenbaten analyse uitgevoerd op de effecten van het weggeleiden van jongeren van de rechtbank door middel van waarschuwingen, verwijzingen naar 'Juvenile Justice Teams' en herstelbemiddeling. De schatting komt uit op een besparing van 8.7 miljoen dollar per jaar; 10,5% van de totale kosten. Wanneer de gevolgen van gedragsveranderingen worden meegenomen kan er 0 tot 6.3% bij de besparing opgeteld worden. Wanneer rekening wordt gehouden met recidive komen de additionele besparingen op 3%. Een formele waarschuwing van de politie is het goedkoopste, 1083 dollar per contact. Ongeveer 50% van de jonge delinquenten die een formele waarschuwing krijgen, hebben geen vervolcontact met justitie. Een waarschuwing voor first offenders en kleine delicten is dus kosteneffectief. Wanneer jongeren via de politie direct worden doorverwezen naar een Juvenile Justice Team kost dit 2453 dollar, wanneer ze worden doorverwezen via de rechtbank is dit 5486 dollar.
Haigh, Y. (2007). Why they desist: Understanding the life worlds of young people involved in crime. Perth, Western Australia: Institute of Restorative Justice and Penal Reform.	Onderzoek gebaseerd op 25 interviews met jonge delinquenten, het merendeel geeft aan dat het ontvangen van een waarschuwing overkwam als niet-veroordelend en steunend.
Harig, T. J. (2001). The juvenile electronic monitoring project: The use of electronic monitoring technology on adjudicated juvenile delinquents. Bureau of Justice Research and Innovation.	In drie verschillende staten in Amerika heeft een onderzoek plaatsgevonden waarbij men gekeken heeft naar een alternatief voor opsluiting van jonge delinquenten, namelijk elektronisch toezicht (Harig, 2002). Uit interviews met betrokkenen (politie, reclasseringsmedewerkers, advocaten, rechters) komt naar voren dat 96,6% het elektronisch toezicht ziet als een bruikbaar middel. Van de jonge delinquenten zelf geeft het merendeel achteraf aan dat het elektronisch toezicht een betere optie was dan opsluiting. 58% van de 99 jongeren voltooiden het programma. 64% van de jongeren die afhaakten kozen er voor om hun enkelband door te knippen. De jongeren voor wie het programma het meest succesvol was werden gekenmerkt door een 'emotionele stoornis' en 'speciaal onderwijs'. Jongeren met een (stief)vader in huis, en jongeren die een gewelddelict hadden gepleegd of een delict tegen een persoon waren tevens meer succesvol dan de andere jongeren. Jongeren die in het verleden waren weggelopen van huis en jongeren die eerder onder supervisie (pins referral) werden gesteld, waren degenen die meer geneigd waren hun enkelband af te knippen. De auteur van het onderzoek geeft aan dat er nog een aantal aanpassingen nodig zijn om het programma succesvoller te laten verlopen, onder andere dagelijkse contacten met de jongeren en moet er meer duidelijkheid komen over de regels.
Queensland Government (2011). <i>Youth Justice</i>	Een 'youth justice conference' in Australië is een bijeenkomst waarbij een voorzitter aanwezig is

<p><i>conferencing</i>. Verkregen van http://www.communities.qld.gov.au/communitieservices/youth/youth-justice/youth-justice-conferencing</p>	<p>(convenor). De voorzitter brengt de jongere en hun familie samen met het slachtoffer (als zij daarmee hebben ingestemd), tevens is er een politie officier aanwezig. Het doel van de bijeenkomst is het zoeken naar een overeenstemming over hoe de jongere zijn of haar daad kan goedmaken. Wanneer een jongere het delict heeft toegegeven kan de politie ervoor kiezen om een dergelijke bijeenkomst te houden. In sommige gevallen kan ook de rechter een dergelijke bijeenkomst opleggen. De voorzitter tracht iedereen het woord te geven en hij of zij te laten vertellen wat voor een effect het delict heeft gehad. De doelen van een 'youth justice conference' zijn: het creëren van een veilige, ondersteunende omgeving waarin iedereen vrijuit kan praten en samen tot een oplossing kan komen; de jongere verantwoordelijk houden voor het delict; manieren vinden om de aangerichte schade te herstellen; en het betrekken van het slachtoffer, de familie van de jongere en de jongere zelf bij het maken van een beslissing.</p>
<p>Dennison, S., Stewart, A., & Hurren, E. (2006). Police cautioning in Queensland: The impact on juvenile offending pathways. Trends and Issues Paper, 306, Australian Institute of Criminology.</p>	<p>Jeugdcriminaliteit is vaak een voorspeller van een criminele carrière op volwassen leeftijd. In Australië heeft men het geven van waarschuwingen ingevoerd om dit te doorbreken. Waarschuwingen worden gegeven aan first offenders zodat zij het stigma van de justitiële rechtsgang kunnen ontlopen. Een onderzoek van Dennison, Stewart en Hurren (2006) laat zien dat het geven van waarschuwingen een kostenbesparende maatregel is, maar bovendien dat de meerderheid (69% van 14572 jongeren) van jonge delinquenten die een waarschuwing hebben gekregen minder snel opnieuw in contact komen met justitie voor hun 17de levensjaar dan jongeren die voor de rechtbank moesten verschijnen. Significante risicofactoren zijn sekse, leeftijd en mishandeling. Jongens hebben twee keer zoveel kans om opnieuw de fout in te gaan dan meisjes, jongeren die opnieuw de fout ingaan waren jonger dan de jongeren die niet opnieuw de fout ingingen. Dit is in lijn met eerdere bevindingen (Makkai & Payne, 2003; in Dennison, Stewart & Hurren, 2006). Jongeren die te maken hebben gehad met mishandeling hebben vier keer zoveel kans op recidive dan jongeren die niet mishandeld zijn. De onderzoekers geven aan dat het niet zo is dat het geven van waarschuwingen niet helpt bij jongeren die mishandeld zijn, maar dat deze jongeren meer factoren met zich meedragen die hen tot een groter risico maken voor recidive (Stewart, Dennison & Waterson, 2002; in Dennison, Stewart & Hurren, 2006). Dit heeft als gevolg dat het geven van waarschuwingen niet voldoende is als strategie in de aanwezigheid van risicofactoren. Wanneer aan de meerderheid van de jongeren waarschuwingen wordt gegeven, geeft het een gelegenheid om jongeren en hun familie te betrekken in preventieprogramma's. Bij de jongeren met risicofactoren moeten dan de intensieve en omvangrijke programma's gegeven worden. Hoewel de resultaten van het onderzoek laten zien dat het geven van waarschuwingen hoopvol kan zijn, is in het onderzoek niet gebruikt gemaakt van een controle groep en is het mogelijk dat de jongeren die naar de rechtbank moesten ook vaker ernstige delicten hebben gepleegd. Daarom concluderen zij dat het erop lijkt dat het geven van waarschuwingen niet leidt tot meer recidive vergeleken met first offenders die gelijk te maken kregen met de rechtbank.</p>
<p>Carrington, P. J., & Schulenberg, J. L. (2005). The impact of the Youth Criminal Justice Act</p>	<p>In Canada heeft men in 2003 gekeken naar de effecten van de invoering van de Youth Criminal Justice Act, waarmee er meer ruimte werd gecreëerd voor de politie om andere maatregelen te</p>

<p>on police charging practices with young persons: A preliminary statistical assessment. Report to the Department of Justice Canada.</p>	<p>treffen tegen jeugdcriminaliteit buiten de rechtbank om. Naar voren kwam dat er geen sprake was van 'net widening' of een toename van jeugdcriminaliteit. De nieuwe wet had als gevolg dat er een vermindering van strafopleggingen voor meer dan een derde van kleine delicten (zoals diefstal en drugsgerelateerde delicten) te zien was, terwijl de opleggingen voor ernstigere delicten (zoals geweldpleging) gelijk bleven. In het rapport wordt geconcludeerd dat Youth Criminal Justice Act voor jongeren zeer doelmatig kan zijn.</p>
<p>Fox, D., Dhami, K.M., & Mantle, G. (2006). Restorative final warnings: policy and practice. <i>The Howard Journal</i>, 45, 129-140.</p>	<p>In Engeland en Wales is men sinds 1998 begonnen met het invoeren van het geven van waarschuwingen aan jonge delinquenten om meer eenduidig en gestructureerd te kunnen optreden tegen jeugddelinquentie. In het begin liep men tegen het probleem aan dat jongeren voor kleine misdrijven steeds opnieuw waarschuwingen kregen, daarom werd 'cautioning plus' ingevoerd. Hiermee werd het mogelijk gemaakt voor de politie om naast het waarschuwen de jongeren door te sturen naar programma's en interventies, mediation, boetes te geven of de jongeren vrijwilligers werk te laten doen. Dit bleek echter nog te ongestructureerd, de criteria waren nog te vaag omschreven en de uitkomsten niet precies. Daarna werd het 'final warning' systeem ingevoerd, dit wil zeggen dat een 'first offender' een berisping, een laatste waarschuwing of straf krijgt opgelegd afhankelijk van de zwaarte van het delict. Nadat er een berisping is gegeven, wordt er bij een tweede delict of wel een laatste waarschuwing gegeven of een straf. Er kan een tweede waarschuwing gegeven worden wanneer het meest recente delict licht was en er meer dan twee jaar overheen gegaan is. De jongere krijgt op het bureau samen met een voogd uitleg over het systeem. Daarnaast heeft de politie de mogelijkheid om bij de laatste waarschuwing de jongere door te verwijzen naar een programma of interventie. De ernst van een delict wordt in Engeland bepaald door een 'custody officer' die deze meet aan de hand van een risicotaxatie-vragenlijst (Asset). De keuze van de jongeren om mee te werken aan de interventie of programma is vrijwillig. De gegevens betreffende de waarschuwingen van de jongeren worden vijf jaar bewaard. De interventies zijn voornamelijk gericht op herstelbemiddeling. De jongeren worden dan geacht deel te nemen aan een bijeenkomst die delictgericht, slachtoffergericht of familiegericht is. De onderzoekers beschrijven een aantal voor en nadelen van het systeem, onder andere dat de interventies en conferences in theorie op vrijwillige basis zijn, maar dat het in de praktijk wordt opgedrongen aan de jongeren, waardoor het zijn doel voorbij gaat. Daarnaast kan het zo zijn dat een jongere die een licht delict heeft gepleegd, maar hoog scoort op de risicotaxatie-vragenlijst een zware interventie krijgt.</p>
<p>National Criminal Justice Association. (2010). Cornerstone for justice: Byrne JAG and its Impact on the Criminal Justice System. Verkregen van http://www.ojp.usdoj.gov/BJA/pdf/NCJA_JAGReport.pdf</p>	<p>Een Amerikaans rapport uit 2010 beschrijft de resultaten van een project waarbij veel geld werd gestoken in een onderzoek naar innovatieve ideeën voor justitie. Het rapport geeft aan dat bij jongeren, in tegenstelling tot bij volwassenen, het belangrijk is rekening te houden met de leeftijd en persoonlijke ontwikkeling. Door op een effectieve manier delinquentie te bestrijden en de preventie ervan te promoten, is het aantal arrestaties van jongeren sinds 1993 in Amerika met 74% gedaald (Puzzanchera, 2008). Onderzoek laat zien dat de hersenen van de jongeren nog niet volledig ontwikkeld zijn op het gebied van oordelen, probleem oplossen en het nemen van beslissingen. De jongeren reageren meegaander op behandelingen, zijn makkelijker te</p>

	<p>beïnvloeden, en vatbaarder voor benaderingen gericht op herstelbemiddeling. Daarnaast blijken benaderingen gericht op de omgeving, het gezin en de gemeenschap, kosteneffectief. Het kost ongeveer 5000 dollar per jaar om de jongeren deze therapieën te geven, in vergelijking met de 88000 dollar aan kosten bij opsluiting (Washington State Institute for Public Policy, 2007). Jongeren die vastzitten hebben meer toezicht en bescherming nodig dan volwassenen, daarnaast lopen zij in instellingen meer risico op fysiek en seksueel misbruik en emotionele beschadiging. Bovendien laat onderzoek zien dat berechte jongeren in volwassenen rechtbanken meer kans hebben op recidive, sneller recidiveren en daarna meer ernstigere delicten begaan dan wanneer zij terecht komen in het systeem voor de jeugd met dezelfde delicten en voorgeschiedenis (Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention, 2008).</p>
<p>Noetic Solutions Pty Limited. (2010). <i>A Strategic Review of the New South Wales Juvenile Justice System: Report for the Minister for Juvenile Justice</i>. Manuka, Australia: Murphy, P., McGinness, A., Balmaks, A., McDermott, T., & Corrieau, M. Verkregen van http://www.djj.nsw.gov.au/pdf_htm/publications/general/Juvenile%20Justice%20Review%20Report%20FINAL.pdf</p>	<p>In 2010 heeft men In Australië de effecten van ‘cautioning’ en ‘conferencing’ samengevat in een rapport. Een jongere krijgt een ‘caution’ wanneer een waarschuwing niet afdoende is, tenzij de officier anders besluit. De jongere moet het delict dan toegeven en akkoord gaan met de ‘caution’ (anders wordt de jongere alsnog naar de rechtbank doorverwezen). De jongere krijgt informatie mee en de ‘caution’ wordt niet minder dan 10 dagen en niet meer dan 21 dagen later op het politiebureau gegeven. Ook de kinderrechter kan een ‘caution’ opleggen, wanneer een jongere gebruik maakt van het zwijgrecht of het delict niet wil toegeven. In 2002 is een limiet aan het aantal ‘cautions’ gesteld, de jongeren krijgen niet meer dan drie ‘cautions’ (onafhankelijk van wie de ‘caution’ oplegt of het soort delict). Hierdoor werd meer doorverwezen naar conferencing of de rechtbank, het rapport geeft aan dat het instellen van het limiet geen gegronde basis had en dat er meer toezicht nodig is.</p>
<p>Dongen, T. van, & Hamersveld, G. van (2010). <i>Herstelrecht in de praktijk. Nederland versus België</i>. Utrecht: Hogeschool Utrecht, integrale Veiligheidskunde (afstudeeropdracht).</p>	<p>In het afstudeeronderzoek is gekeken naar het containerbegrip herstelrecht. Hier wordt het volgende onder verstaan: Herstelrecht is een proces waarin partijen die belang hebben bij een bepaald delict gezamenlijk een oplossing zoeken voor de vraag hoe om te gaan met de gevolgen van het delict en de gevolgen die dit heeft voor de toekomst. In Nederland is er voldoende kennis aanwezig over het herstelrecht, maar is het niet, zoals in België wel het geval is, opgenomen in het Strafrecht. Doordat dit in Nederland niet opgenomen is in de wet, bemoeilijkt dit het draagvlak en de samenwerking. Tevens is het in Nederland niet transparant hoeveel middelen beschikbaar zijn voor het herstelrecht, wel komt naar voren dat het niet voldoende is.</p>
<p>Stevens, G., Veen, V., & Vollebergh, W. (2009). <i>Marokkaanse jeugddelinquenten: Een klasse apart? Onderzoek naar jongens in preventieve hechtenis met een Marokkaanse en Nederlandse achtergrond</i>. Universiteit van Utrecht.</p>	<p>In het onderzoek is gekeken naar de risicoprofielen van jongens met een Marokkaanse achtergrond. Van deze jongeren is bekend dat zij een relatief grote kans hebben om strafrechtelijk geplaagd te worden in een Justitiële Inrichting. Het onderzoek laat zien dat de Marokkaanse jongens niet zomaar vergeleken kunnen worden met Nederlandse jongens, vanwege hun positie als minderheid en als kind van Marokkaanse migranten in Nederland. De preventief gehechte Marokkaanse jongens hebben een minder ernstig risicoprofiel dan de preventief gehechte Nederlandse jongens. De jongens van Marokkaanse afkomst pleegden vaker vermogensdelicten (met of zonder geweld), zij hadden minder emotionele problemen en gedragsproblemen en de relatie met hun moeder week niet sterk af van de relatie die Marokkaanse jongens uit de algemene bevolking hebben met hun moeder. Wel kwam naar</p>

	voren dat de moeder-kind relatie bij de Marokkaanse jongeren vaker gekarakteriseerd wordt door weinig toezicht van de moeder en weinig affectie tussen moeder en kind. Ditzelfde patroon werd gevonden bij de Nederlandse groep jongens die in preventieve hechtenis waren genomen. Daarnaast kwam naar voren dat de Marokkaanse groep jongens uit gezinnen met een hogere sociaal economische status kwamen dan de Nederlandse groep.
Haan, W. J. M. de, & Heilkema, J. (2005). Tekenen van berouw. De houding van verdachten op de zitting en de motivering van toepassing van het algemene strafrecht op minderjarigen. <i>Nederlands Juristenblad</i> , 982-985.	In het artikel wordt betoogd dat een strafmotivering op grond van 'de houding van de verdachte ter zitting' bij minderjarigen ongefundeerd is. Sociaalwetenschappelijk onderzoek laat zien dat minderjarigen niet of nauwelijks in staat zijn om volwaardig deel te nemen aan een 'volwassen' strafproces, zeker als rekening wordt gehouden met het feit dat veel jongeren die voor de rechtbank moeten verschijnen achterlopen in hun intellectuele en emotionele ontwikkeling. Zij zijn tevens nauwelijks in staat om tijdens een strafproces de morele emoties (spijt en berouw) te tonen die van hen worden verwacht. Hoogleraar strafrecht Martha Grace Duncan beargumenteerd dit doordat minderjarigen pijnlijke emoties moeilijk kunnen verdragen en daarom een toevlucht nemen tot afweermechanismen. Bij adolescenten is het zo dat zij een sterke neiging hebben tot afweer en ontkenning, waardoor zij langer de tijd nodig hebben om tot berouw te komen. Het niet tonen van berouw van minderjarigen die voor de rechter staan moet daarom volgens de auteurs niet worden opgevat als 'een teken van verderfelijheid, omdat het evengoed ook een uitdrukking kan zijn van de (angst)gevoelens die passen bij de jeugdige leeftijd van een verdachte. Om dezelfde reden zouden uit de schrijnbare onaangedaanheid van de jeugdige verdachte tijdens de zitting ook niet zomaar zonder meer conclusies moeten worden getrokken ten aanzien van de (on)mogelijkheid om hem op korte of langere termijn te resocialiseren. Daarom wordt geconcludeerd dat de houding van een minderjarige geen rol mag spelen bij de beslissing om op hen het volwassenenstrafrecht toe te passen.
Koenen, L. (17 oktober 2011) Typisch Marokkaans? Nee hoor, algemeen menselijk. <i>NRC Handelsblad</i> , 16.	Socioloog Jan Dirk de Jong pleit voor een menselijke bril en dat wij moeten afstappen van ongegronde uitspraken als 'typisch Marokkaans' of 'typisch Pakistani'. Cultuurverschillen bieden volgens hem geen verklaringen voor bijvoorbeeld delinquent gedrag. Het gaat meer om sociaalpsychologische verklaringen die iets zeggen over groepsgedrag. Wanneer mensen worden gezien als een minderheid worden menselijke patronen van gedrag en dynamiek verstrekt. Een gevolg hiervan is straatsocialisatie. De Marokkaanse jongeren op de straat voeden elkaar op. De Jong ziet de straatcultuur niet als een rassenkwestie, maar als een klassenkwestie.
Jong, J. D. A. de (2007). <i>Kapot moeilijk: Een etnografisch onderzoek naar opvallend groepsgedrag van 'Marokkaanse' jongens. Dissertatie.</i> Amsterdam: Aksant.	De Jong kaart aan dat het gedrag van Marokkaanse jongeren door de maatschappij en politie vaak als opvallend uitdagend en agressief wordt ervaren. Hun gedrag wordt, ook binnen het wetenschappelijk onderzoek, gezien als 'typisch Marokkaans'. De Jong stelt echter dat hun gedrag beter is te verklaren uit hun algemene behoeften aan erkenning, veiligheid en vertier, dan vanuit hun afkomst en opvoeding. Het probleemgedrag wordt veroorzaakt door de gedragsregels van de straatcultuur van een achterstandswijk, niet door de Marokkaanse cultuur. De Jong geeft aan het belangrijk is dat er meer toezicht komt van ouders en buurtgenoten. Het buurtwerk biedt geen vaak oplossing omdat de jongeren vinden dat zij veel regels krijgen opgelegd en de georganiseerde activiteiten als weinig interessant of kinderachtig zien.

<p>Pinto, D. (1990). <i>Interculturele communicatie: Driestappen methode voor het doeltreffend overbruggen en managen van cultuurverschillen</i>. Houten:Bohn Stafleu Van Loghum.</p>	<p>- In G-culturen zijn mensen in de eerste plaats individuen, die verantwoordelijk zijn voor het eigen gedrag. Mensen moeten hun gedrag grotendeels zelf bepalen.</p> <p>- In F-culturen speelt de groepsgebondenheid een grote rol. Mensen zijn vooral groepslid en verantwoordelijk voor het groepsbelang. Het gedrag van mensen ligt voor een groot deel vast in gedetailleerde gedragsregels.</p> <p>Conflicthantering: 'Personen uit G-culturen geven vaak voorkeur aan directe confrontatie en snelle beëindiging van conflictsituaties. Dit bereiken zij met expliciete communicatiecodes en directe actie, zodat onzekerheden zo veel mogelijk worden beperkt of uit de weg worden geruimd. De lineaire wijze van probleemoplossend denken zorgt ervoor dat beide partijen in een conflict druk uitoefenen om het conflict zo spoedig mogelijk te beëindigen.</p> <p>Daarentegen valt de houding in F-culturen bij conflicten beter te omschrijven als ontwijkend en niet-confronterend. Mensen in F-culturen gebruiken liever impliciete communicatiecodes. Bewust worden vaagheid en indirectheid ingezet wanneer spanning en ongerustheid toenemen. Conflicten in G-culturen kunnen weliswaar in enorme spanningen tussen individuen resulteren, maar zulke emoties worden liever niet openlijk getoond en een directe reactie wordt zo veel mogelijk onderdrukt. In F-culturen gebruikt men liever indirecte conflictstrategieën om conflicten te beheersen of te beëindigen, maar emoties en directe actie worden niet uit de weg gegaan wanneer de poging tot beheersing niet is gelukt.'</p> <p>Tussenpersonen: 'In G-culturen wordt, mede door de nadruk op individualisme, waarde gehecht aan directe contacten. Het gebruik van een tussenpersoon om contacten gemakkelijker te laten verlopen en mogelijk pijnlijke confrontaties te voorkomen is echter in F-culturen zeer gewoon. (...) Omdat enerzijds onenigheid in F-culturen snel escaleert, terwijl anderzijds openlijke confrontaties zo mogelijk worden vermeden, maakt men gebruik van intermediairs. Men voorkomt dat onenigheid onoverbrugbaar wordt, door een onpartijdige derde de verantwoordelijke rol van sterke en zeer betrokken tussenpersoon toe te bedelen.'</p> <p>Directe communicatie (blz. 161): 'Directe communicatie zoals het sec en koel overbrengen van een mededeling als 'uw zoon heeft gestolen' leidt in F-culturen, waar men meer relationeel communiceert, vaak tot een ontkenning en weigering mee te werken. (...) De boodschap indirect overbrengen gebeurt door een aanloop te nemen, een wat uitgebreidere introductie te hanteren, met steeds concretere toespelingen op het te behandelen onderwerp.'</p>
<p>Ferwerda, H. B., Leiden, I. M. G. G. van, Arts, N. A. M., & Hauber, A. R. (2006). <i>Halt: Het Alternatief. De effecten van Halt beschreven</i>. Den Haag, WODC.</p>	<p>In 2006 heeft het WODC onderzoek verricht naar de invloed van de Halt-afdoening op recidive, ander gedrag en de attitude van jongeren. Het onderzoek laat zien dat de jongeren die een Halt-afdoening kregen geen ander recidivepatroon lieten zien dan de jongeren die werd vrijgesteld van de afdoening; ook de ernst en de frequentie van de strafbare feiten waren gelijk. Wel is het zo dat jongeren die een Halt-afdoening kregen daarna meer vernielingen pleegden, hiervoor</p>

	<p>wordt geen verklaring gegeven. Daarnaast werd er geen verschil gevonden op het gebied van emotionele, gedrags-, relatie of aandachtsproblemen. Dit onderzoek geeft dus aan dat het doorlopen van een Halt-afdoening geen invloed heeft op de problemen en recidive van de jongeren. De onderzoekers leiden hieruit af dat het feit dat de jongere werd opgepakt door de politie afdoende was; de jongeren zelf gaven tevens aan dat zij dit als het ergste hadden ervaren. Tweederde van de jongeren gaf aan wel geleerd te hebben van de Halt-afdoening, voornamelijk van de straf en de gesprekken. Het leereffect bleek groter voor de jongeren die een leerstraf of een leer- en werkstraf kregen dan de jongeren die een kale werkstraf kregen.</p> <p>Het onderzoek laat verder zien dat een aantal factoren voor de effectiviteit en de werkzame elementen van belang zijn:</p> <ul style="list-style-type: none"> - De Halt-afdoening blijkt een geschiktere interventie te zijn voor groepsplegers (jongeren die gevoelig zijn groepsdruk) dan voor soloplegers, zij lieten minder recidive zien. - Jongeren met een Halt-afdoening die hun spijt betogen aan het slachtoffer, pleegden daarna minder ernstigere feiten. - Type straf, het aantal uren straf, het aantal gesprekken, de aanwezigheid van een relatie tussen straf en gepleegd feit en een schaderegeling waren niet van invloed op recidive. - De Halt-medewerkers blijken goed in staat te zijn in te schatten of een jongere wel of niet opnieuw de fout in al gaan. <p>De conclusie van het onderzoek geeft het volgende profiel op voor jongeren waarvoor de Halt-afdoening een goede optie zou zijn:</p> <ul style="list-style-type: none"> - first offenders - bewust van de gevolgen van strafbaar gedrag - geen of lichte problematiek hebben - sociaal aangepast gedrag vertonen - een positieve vrijetijdsbesteding hebben - jongeren die buiten de Randstad wonen
<p>Grift, M. van de, Hooff, P. van, & Jongebreur, W. (2011). Impactanalyse ARWJ. Inventarisatie verbetermaatregelen m.b.t. werkstraffen voor jeugdigen. Significat B.V.</p>	<p>Significant heeft voor het project Aanpak Recidive Werkstraffen Jeugd (ARWJ) een impactanalyse uitgevoerd om inzicht te krijgen in de recidive-effecten van een aantal maatregelen met betrekking tot jongeren met een werkstraf. Hieruit komen de volgende aanbevelingen naar voren: 1. Een alternatieve toeleiding van een zware doelgroep levert de grootste bijdrage aan de vermindering van recidive (andere sancties als: (kale) onvoorwaardelijke jeugddetentie, een gedragsbeïnvloedende maatregel, voorwaardelijke jeugddetentie en de strafdienstplicht). 2. De combinatie van een verbeterde coördinatie en uitvoering levert tevens de grootste bijdrage aan de vermindering van recidive.</p>
<p>Wiersma, E. (2011). Groeidocument Halt en Herstelrecht: een plaatsbepaling. Werkgroep ZSM jeugd.</p>	<p>Het document gaat in op de mogelijkheden van herstelbemiddeling/conferencing binnen Halt. Er wordt aangehaald dat 'herstel in de vorm van excuses en schadebemiddeling binnen de Halt-afdoening nog verder versterkt – en geborgd – dient te worden. Daarnaast kan en wil Halt een rol spelen in het organiseren van herstelconferenties (conferencing) voor de zwaardere delicten,</p>

	<p>veelal lichte geweldsdelicten.' Halt wil herstelbemiddeling/conferencing voornamelijk gaan toepassen bij de strafbare feiten die thans niet in het Besluit Aanwijzing Halt-feiten voorkomen, het gaat dan om taakstraffen van meer dan 20 uur (hierbij wordt gedacht aan o.a.: eenvoudige mishandeling, openlijke geweldpleging tegen personen, belediging, bedreiging, belediging van een ambtenaar in functie, digipesten, vervalsen van identiteitspapieren/reisdocumenten etc.). Daarnaast wordt aangehaald dat hoewel de Halt-medewerkers ervaring hebben met de Echt Recht methodiek, het belangrijk is dat zij worden getraind als bemiddelaar.</p>
<p>Vandemeulebroecke, L., Van Crombrugge, H., Janssens, J., & Colpin, H. (Red.). (2008). <i>Gezinspedagogiek; Opvoedingsondersteuning: Volume 2</i>. Antwerpen: Garant-Uitgevers n.v. & de respectieve auteurs. 54.</p>	<p>Er wordt een verband gelegd tussen probleemgedrag en opvoedvaardigheden van de ouders. Onder deze vaardigheden verstaat men veelal ondersteuning (door warmte en responsiviteit) en controle (Baumrind). Dat laatste heeft onze interesse. Controle houdt in dat de ouder in staat is het gedrag van het kind te verandering in een door de ouder bepaalde richting. Onderscheid tussen restrictieve controle (straf, verbieden en gebieden, dreigen) en autoritatieve controle (verantwoordelijkheid van kind voor zijn gedrag eisen & aanmoedigen, supervisie, grenzen en regels stellen, wijzen op gevolgen van gedrag). De laatste lijkt meer effect te hebben dan het eerste</p>
<p>Shucksmith, J., Hendry, L.B., & Glendinning, A. (1995). Models of parenting: Implications for adolescent well-being within different types of family contexts. <i>Journal of Adolescence, 18</i>(3), 253-270.</p>	<p>Bewijst het positief effect van autoritaire controle over verschillende socio-demografische achtergronden.</p>
<p>Kuczynski, L. (1982). Intensity and orientation of reasoning: Motivational determinants of children's compliance to verbal rationales. <i>Journal of Experimental Child Psychology, 34</i>(3), 357-370.</p>	<p>Kinderen raken minder snel afgeleid wanneer ze zijn voorgelicht over de gevolgen van hun gedrag voor henzelf en anderen. Dus: een waarschuwing is effectief wanneer de gevolgen verbaal zijn toegelicht.</p>
<p>Kuczynski, L. (1982). Intensity and orientation of reasoning: Motivational determinants of children's compliance to verbal rationales. <i>Journal of Experimental Child Psychology, 34</i>(3), 357-370.</p>	<p>Door het geven van een cognitieve basis om een verbod na te leven zijn kinderen meer geneigd het verbod vanuit een interne motivatie na te leven dan wanneer er alleen consequenties zijn voor henzelf (Parke, 1969, Cheyne & Walters, 1969 in: Wanneer het breken van een verbod consequenties heeft voor een ander (en niet alleen voor het individu zelf)).</p>
<p>Pinto, D. (2004). <i>Interculturele Communicatie, Conflicten en Management</i>. Houten: Bohn Stafleu Van Loghum.</p>	<p>Omdat in F-culturen de nadruk ligt op de eer binnen de eigen groep, vind het veel minder discussie plaats binnen de opvoeding. Wat niet wil zeggen dat er geen argumenten worden gegeven voor het gewenste gedrag, het is echter slechts één argument dat gegeven wordt: "Omdat het zo hoort/ Omdat de groep het wil". Dit zorgt ervoor dat de mate van straffen afhankelijk is van de situatie (zijn er toeschouwers bij). Het effect van straf is in deze culturen ook afhankelijk van de communicatiepartner. Hoe groter het gezag van deze persoon hoe groter de kans op het gewenste gedrag. Het inhoudelijk benaderen van de (on)gewenstheid van gedrag is in F-culturen niet gebruikelijk. Dit zou kunnen verklaren waarom men in F-culturen meer geneigd kan zijn ongewenst gedrag te ontkennen. Het voorkomen van gezichtverlies is immers</p>

	<p>belangrijker dan het erkennen dat gedrag ongewenst was. In G-culturen kan men veel meer een beroep doen op het vermogen inhoudelijke, rationele argumenten te geven voor het afleren van gedrag.</p> <p>In F-culturen is het van belang dat je weet in wat voor context je je bevindt om te weten op welke manier je moet communiceren. Omdat je niet alle mogelijke situaties bij voorbaat kunt kennen, is het gebruikelijk om altijd bij aanvang van de communicatie eerst vast te stellen tot welke standaardsituatie (met zijn eigen duidelijke regels en normen) er wordt overgegaan. Er wordt hierbij veel gebruik gemaakt van veel standaardfrases en uitdrukkingen. Deze leiden tot een statusverdeling in drie categorieën: minderen, gelijken en meerderen. Deze verdeling is van grote invloed op wat het gezegd mag worden, door wie het gezegd mag worden en hoe het gezegd mag worden. Vooral op het laatste ligt veel nadruk, omdat er in F-culturen vooral impliciet gecommuniceerd wordt.</p> <p>Het is ook om deze reden dat het gebruik van parabels nuttig kan zijn in het communiceren wanneer er sprake is van ongewenst gedrag. In F-culturen worden parallelle situaties vaak besproken om te voorkomen dat de gesprekspartner zich aangevallen voelt wanneer hij persoonlijk wordt aangesproken. Het distilleren van een impliciete boodschap uit een verhaal, spreekwoord of vergelijkbare situatie wordt kinderen in F-culturen geleerd. In G-culturen kunnen mensen dit minder goed en wordt een dergelijke manier van communiceren dan ook gezien als “om de zaak heendraaien”.</p>
<p>Andrews, D.A. (2010). The impact of nonprogrammatic factors on criminal-justice interventions. <i>The British Psychological Society. Legal and Criminological Psychology</i> (2011), 16, 1-23.</p>	<p>Uit onderzoek naar effectiviteit van strafrechtelijke aanpakken blijkt dat een van de essentiële aspecten het ‘risicoprincipe’ is. Dit houdt in dat de intensiteit van de aanpak gerelateerd moet zijn aan het recidiverisico van de individuele dader: hoe hoger het risico, hoe intensiever de aanpak. De grootste effecten worden behaald bij degenen met een matig of hoog recidiverisico. Onderzoekers adviseren om geen intensieve aanpak aan te bieden aan delinquenten met een laag risico. Vervolgens moet de aanpak gericht worden op de criminogene behoeften en niet op zaken die niet gerelateerd zijn aan het delictgedrag. ‘It is silly to concentrate on low risk cases, to target noncriminogenic needs predominantly and to eschew cognitive social learning influence strategies’ p. 21). Ook wordt geadviseerd om delinquenten met een laag risico niet te laten interacteren met delinquenten met een hoger risico.</p>
<p>Wade, M., Aebi, M., Aubusson de Cavarlay, B., Balcells, M., Gillieron, G., Hakeri, H., Killias, M., Lewis, C., Roth, E., Smit, P., Sobota, P., Turkovic, K. & Zila, J. (2008). When the line is crossed... Paths to control and sanction behavior necessitating a state reaction. <i>European Journal on Criminal and Policy Research</i>, 14, 101-122.</p>	<p>In dit artikel worden verschillende vormen van procedures van 11 Europese strafrechtssystemen beschreven. Uit het onderzoek blijkt dat de landen sterk verschillen in de beoordeling van verschillende typen delicten: welke delicten men wel of niet ‘strafwaardig’ vindt en welke delicten men binnen het strafrechtstelsel behandelt of daarbuiten wil houden met behulp van een alternatieve procedure. In het ene land wordt bijvoorbeeld te hard rijden of drinken in het openbaar als een ernstig delict gezien, terwijl dat in andere landen als een klein vergrijp wordt gezien. De beslissingen hangen vaak af van de beschikbare budgetten voor het strafrechtstelsel. Soms hangen ze af van de (invloed van) ketenorganisaties en soms zijn ze een reactie op</p>

	<p>maatschappelijke onrust (bijvoorbeeld het zwaarder straffen van antisociaal gedrag in Engeland). Met name schaarse middelen zijn van invloed op de besluiten; zonder afbakening zouden veel systemen niet in staat zijn om het werk aan te kunnen. De onderzoekers signaleren het gevaar dat wanneer er sprake is van een pragmatische scheidslijn op grond van aantallen om het strafrechtstelsel te ontlasten, het gevolg is dat delicten die vaak worden gepleegd mildere consequenties krijgen of minder ingrijpende procedures. In het licht van de legitimatie van het strafrechtstelsel wordt dat als een vreemde situatie gezien.</p>
<p>Noetic Solutions Pty Limited. (2010). <i>A Strategic Review of the New South Wales Juvenile Justice System: Report for the Minister for Juvenile Justice</i>. Manuka, Australia: Murphy, P., McGinness, A., Balmaks, A., McDermott, T., & Corrieau, M. http://www.djj.nsw.gov.au/pdf_hm/publications/general/Juvenile%20Justice%20Review%20Report%20FINAL.pdf</p>	<p>Internationaal zijn er grote verschillen in rechtssystemen voor jeugdige delinquenten. De meeste Engelstalige landen gebruiken een rechtstelsel dat gericht is op het verantwoordelijk stellen van de jongeren voor hun daden en straffen op te leggen. Een aantal andere landen, voornamelijk in Europa, gebruikt een welzijnsmodel dat gekenmerkt wordt door informele procedures en interventies die zijn gericht op de belangen van de jongeren. In deze systemen zijn de aantallen jongeren die in hechtenis worden gesteld veel lager (bijvoorbeeld Finland: 0.2 per 100.000 jongeren; in de UK is dat 23). Er is een trend richting hybride systemen waar elementen van zowel justitie als welzijn zijn opgenomen.</p> <p>Uit onderzoek blijkt dat traditionele straffen of 'get tough' methodes zoals opsluiten, 'scared straight' programma's e.d. niet effectief zijn. Dit komt door het stigmatiserende effect van het label van jongeren, door versterking van het criminele gedrag als resultaat van collectieve opsluiting, door het gebrek aan prosociale invloeden en doordat het gedrag dat ten grondslag ligt aan de criminaliteit niet wordt aangepakt. Effectieve programma's zijn gericht op de onderliggende factoren van het delictgedrag en zijn gericht op het verminderen van risicofactoren, zoals het disfunctioneren van het gezin, een delinquente vriendenkring, alcoholgebruik, en het versterken van beschermende factoren zoals goede opvoeding, een positief rolmodel hebben of parttime werk. Doorgaans wordt getracht om te voorkomen dat jongeren het strafrechtstelsel ingaan. Effectieve aanpakken bevatten vaak programma's waarbij familie, school of behandeling en diensten in de samenleving worden betrokken. Het is dan ook een voorwaarde dat het justitiële systeem samenwerkt met andere organisaties (ook behandelaars, afkickorganisaties, GGZ etc.) om alle problemen te adresseren. Deze programma's zijn ook kosteneffectief.</p>
<p>Lipsey, M.W. & Cullen, F.T. (2007). The effectiveness of correctional rehabilitation: a review of systematic previews. <i>Annual Review of Law and Social Science</i>, 3, 297-230.</p>	<p>Deze onderzoekers hebben een groot aantal meta-analyses bestudeerd over de effectiviteit van verschillende aanpakken voor criminaliteit. Hieruit blijkt dat hoewel de onderzoeken variëren in omvang en techniek, de resultaten opmerkelijk consistent zijn. Supervisie en (gevangenis)straffen hebben hooguit een matig effect op recidive en soms zelfs een averechts effect; ze leiden tot meer recidive. Daarentegen zijn de effecten van behandeling consistent positief en relatief groot. Er is echter een grote variatie in de effecten van verschillende behandelingen of interventies. Het idee dat hard straffen of lang opsluiten werkt wordt dus niet ondersteund door onderzoeksresultaten (behalve dan het feit dat gedetineerden doorgaans geen delicten plegen tijdens hun detentie) (zie ook: Akes & Sellers, 2004 en Cullen et al, 2002, in:</p>

	<p>Lipsey & Cullen). Uit een serie meta-analyses van Andrews et al. (1990; Andrews & Bonta, 2006; Gendreau et al., 2006, allen in: Lipsey & Cullen) blijkt dat interventies die rekening houden met het RNR-principe (risk-need-responsivity) grotere effecten bereiken dan interventies die dat niet doen. Grotere effecten kunnen bereikt worden bij delinquenten met een hoger risico (het risicoprincipe); zij hebben meer behandeling nodig en zij hebben ook meer ruimte om te verbeteren (Andrews et al., 1990; Dowden & Andrews, 2000; Lowenkamp et al., 2006; in: Lipsey & Cullen, 2007). Er is nog onvoldoende bekend over de benodigde inhoud van de interventies, en de invloed van opleiding, supervisie en monitoring en de benodigde intensiteit van de behandeling ('treatment dosage'). Kortom: de literatuur suggereert dat delinquenten met een laag risico weinig behandeling nodig hebben en dat bij hen weinig recidivevermindering verwacht mag worden (de kans is toch al klein) maar het is niet duidelijk wat dan 'veel' of 'weinig' is.</p>
<p>Allard, T., Ogilvie, J. & Stewart, A. (2007). The efficacy of strategies to reduce juvenile offending. Brisbane, Australië, Justice Modelling@Griffith (JMAG), Griffith University.</p>	<p>Het strafrechtstelsel start nadat een delict is gepleegd. Aanpakken die daarvoor al starten (ontwikkelingsprogramma's of vroegtijdige interventies die gericht zijn op risicofactoren en beschermende factoren van jongeren die het grootste risico hebben om antisociaal gedrag te ontwikkelen) zijn doorgaans effectiever (voor zover onderzoek beschikbaar is) en hebben een gunstiger kosten/batenverhouding. Intensieve en dure interventies kunnen het best gericht worden op jongeren met een hoge recidivekans. Andere interventies zoals het voorkomen dat jongeren het strafrechtstelsel ingaan (diversion) door middel van het geven van waarschuwingen of herstelbemiddeling lijken volgens deze auteurs het meest veelbelovend wanneer ze worden gericht op first offenders of delinquenten met een laag recidiverisico. In Australië (Canberra) werden jeugdige pleegders van diefstal met persoonlijke slachtoffers en jongeren die winkeldiefstal pleegden in twee groepen verdeeld: een groep kreeg herstelbemiddeling (conferentie) en de andere groep 'court treatment'. Na een jaar bleken er geen verschillen te zijn in recidive, ook niet bij winkeldiefstal (Sherman et al., 2000, in: Allard et al., 2007).</p> <p>Diversion = uitwijken, afbuigen houdt elk proces in waarmee voorkomen wordt dat individuen in het strafrechtstelsel terecht komen of blijven, waarmee het aantal individuen dat in contact komt met het strafrechtstelsel vermindert (Chapin & Griffin, 2005; Hayes & Daly, 2004; Hedderman & Hough, 2006, in: Allard et al., 2007). Afbuigsystemen kunnen verschillende vormen hebben: waarschuwing door de politie, conferencing of mediation, borgtocht, reclassering en andere vormen van begeleiding of case management in de maatschappij (zoals Halt). Meestal hangt toepassing af van bepaalde voorwaarden voor de dader, zoals bekennen of deelnemen aan een behandelprogramma. Wanneer de voorwaarden niet worden nagekomen volgt doorgaans toch het strafrechtstelsel. Het voorkomen dat mensen in het strafrechtstelsel terecht komen wordt doorgaans als een effectieve methode van management en preventie gezien om een aantal redenen. Afbuigen heeft de mogelijkheid om de werklast van rechtbanken te verminderen, de kosten voor het systeem te verminderen, de mate van sociale controle van</p>

	<p>rechtbanken te verminderen en het stigma of labeling effect te verminderen dat verbonden is aan het strafrechtstelsel (Chapin & Griffin, 2005, in: Allard et al., 2007). Het belangrijkste aspect is dat het afbuigen de criminogene effecten van het strafrechtstelsel kan verminderen.</p> <p>Er is echter ook kritiek op afbuigen omdat het systeem kan leiden tot 'net widening', waarbij de aanname is dat er meer sociale controle ontstaat en dat individuen die anders niet in aanraking met justitie zouden komen, dat toch doen. In Australië worden waarschuwingen door de politie het meest gebruikt, in verschillende vormen: waarschuwing door de politie, waarschuwing met doorverwijzing naar zorgprogramma's en waarschuwing onder voorwaarden. Er moet in die gevallen voldoende bewijs zijn, een bekentenis, toestemming van de dader en het geldt alleen voor first offenders en overtredingen, en er worden gesprekken gevoerd met politie, dader, ouders/voogd. De politie is eerst verantwoordelijk. De tweede vorm in Australië is conferencing voor jeugdigen; waarbij de dader, familie, het slachtoffer en zijn familie (supporters) met de politie en een begeleider het delict en de impact ervan op het slachtoffer, zijn supporters en de maatschappij besproken wordt en besproken wordt hoe de dader het best kan re-integreren in zijn familie en omgeving. Zowel de politie als de rechtbank kan dit opleggen in Australië. De uitvoering gebeurt door ofwel de politie, organisaties buiten het justitiesysteem of als een post-court option. First offenders met een laag risico lijken minder te recidiveren volgens deze auteurs (15-20% minder recidive) maar het onderzoek kan dit niet helemaal hardmaken (Luke & Lind, 2002; in: Allard et al., 2007). De kosten van conferencing zouden vergelijkbaar zijn aan die van reclasseringsbegeleiding. Het grootste voordeel was het betrekken van individuen die het meest zijn beschadigd door de jonge daders, de slachtoffers (Griffiths, 1999, in: Allard et al., 2007). Onderzoek in the Northern Territory liet zien dat jongeren wel in het strafrechtstelsel gingen meer recidiveerden dan degenen waarbij dat niet gebeurde; 39% recidive in het systeem, 21% bij conferencing en 19% bij een waarschuwing. 76% recidiveerde niet. Een ander onderzoek liet zien dat 42% van de jongeren met een waarschuwing binnen 5 jaar recidiveerde vergeleken met 58% van de conferencing groep, wat lager was dan de court-groep maar hoeveel wordt niet vermeld.</p>
<p>Trupin, E. (2007). Evidence-based treatment for justice-involved youth. In: C.L. Kessler & L.J. Kraus (eds.). The mental health needs of young offenders: forging paths toward reintegration and rehabilitation. Cambridge: Cambridge University Press.</p> <p>Kleijer-Kool, 2006. Marokkaanse ontkennende verdachten in het kinderstrafproces, <i>Proces</i>, 2006, nr. 3, pp. 971-5.</p>	<p>Systemen waarbij jongeren worden afgebogen van het strafrechtstelsel zijn ontwikkeld om de negatieve effecten van opsluiting, zoals stigmatisering en negatieve relaties met leeftijdgenoten te minimaliseren (Shelden, 1999, in: Trupin, 2007). De aanname hieronder is gebaseerd op onderzoek naar labelling van Shur, 1971 (in: Trupin, 2007). Dit onderzoek suggereert dat het betitelen van gedrag als zijnde afwijkend, ertoe leidt dat anderen deze mensen ook als afwijkend en 'outsider' zien, doordat zij gedrag vertonen dat buiten de algemeen aanvaarde norm valt. 'Outsiders' hebben meer kans om antisociaal gedrag te vertonen doordat anderen reageren op hun gedrag of hun gedrag als afwijkend benoemen (labelling). Daarnaast laat onderzoek zien dat omgang met een negatieve groep leeftijdgenoten, zoals het geval is in gevangenissen, een sleutelrol speelt in de escalatie van bestaande delinquentieproblematiek (Elliot, Huizinga & Ageton, 1985, in: Trupin, 2007). Winkeldiefstal wordt ook genoemd als een van de 'minor</p>

<p>Bartels, E. (2009). Vrije Universiteit, afd. Sociale en Culturele Antropologie. Lezing voor de Stichting Verwantschapsvragen, gewetensontwikkeling, schaamte en schuld. Verkregen van www.verwantschapsvragen.nl</p> <p>Barnoski, R. (1997). <i>Fast Tracking Youth to Diversion in Thurston County: A Preliminary Analysis</i>. Olympia: Washington State Institute for Public Policy.</p>	<p>offenses' waar afbuiging bij gebeurt. De vorm waarop varieert zeer, de jongeren kan ook verplicht worden gesteld aan deelname aan diagnostisch onderzoek, behandeling, of allerlei gedragsinterventies. Ook ouders kunnen training krijgen in opvoeden en het nemen van beslissingen.</p> <p>Er zijn wisselende resultaten over de effecten van afbuigprogramma's. De eerste programma's zouden averechts gewerkt hebben (Polk, 1995, in: Trupin, 2007); de latere programma's zijn effectiever. Amerikaans onderzoek van de Washington State Institute for Public Policy vond dat een afbuigprogramma tot 5.1% minder recidive leidde (gemeten 6 maanden na afronding) vergeleken met een controlegroep en vond dat het leidde tot besparingen van USD 2,775 per deelnemer (Barnoski, 1997).</p> <p>Er wordt wel gewaarschuwd voor hoge uitval van programma's, waarbij niet altijd duidelijk is hoe die in de gaten gehouden zijn en of de uitvallers alsnog teruggaan naar het strafrechtstelsel.</p> <p>De afbuigprogramma's zijn populair doordat de familie en omgeving actief betrokken wordt bij het oplossen van problemen en door de nadruk op herstelbemiddeling.</p> <p>Er zijn wel beperkingen: de jongere moet bekennen en instemmen met deelname aan het programma; doet men dat niet dan gaat men alsnog naar de rechtbank. Het risico hier kan zijn dat cultuur van invloed is op de neiging tot ontkennen of bekennen. Medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming rapporteren dat vooral Marokkaanse ouders relatief vaak ontkennen een delict te hebben gepleegd (Kleijer-Kool, 2006). Het is niet duidelijk of ontkennen gerelateerd is aan de schaamtecultuur, waardoor de jongeren vaker een delict zouden ontkennen omdat zij daarmee schande voor hun familie voorkomen, of dat het meer gerelateerd is aan een straatcultuur waarbij een groep jongeren een tekort aan schaamte heeft en zich weinig aantrekt van de omgeving (Bartels, E., 2009). Het risico bestaat echter dat jongeren uit schaamteculturen of straatculturen wel in het strafrechtstelsel terecht komen terwijl jongeren uit andere culturen voor hetzelfde delict afgebogen worden.</p> <p>Er is weinig dwang voor motivatie en commitment voor de jongeren en hun families om het programma af te maken als dat lastig wordt. Betrokkenheid van familie is essentieel en vaak verplicht, dus als ouders of familie het kind niet willen of kunnen ondersteunen kan de jongeren niet deelnemen of volhouden. Voor jongeren met meer risico worden mentoring programma's ingezet.</p>
<p>Koffman, L. & Dingwall, G. (2007). The diversion of young offenders: a proportionate response? <i>The Web Journal of Current Legal Issues</i>, issue 2.</p>	<p>Het woord diversion betekent een omweg of een weg ergens omheen in plaats van een verwachte of meer directe route, dus een afwijking van de normale richting. Volgens deze auteur is er geen duidelijke theoretische basis voor het gebruik van waarschuwingen maar bestaan er risico's voor proportionaliteit.</p> <p>In Engeland & Wales bestond de waarschuwing vanaf de zestiger jaren. De onderliggende</p>

	<p>redenen daarvoor was dat het grootste deel van de jeugdige delinquenten uit zichzelf stopt met het plegen van criminaliteit en dat het delictgedrag hoort bij hun opgroeiproces. Uit de praktijk bleek echter dat ook recidivisten keer op keer een waarschuwing kregen en dat er veel variatie in de uitvoering tussen verschillende politiemensen en regio's; men vond het systeem te nonchalant. Met verschillende wetten in 1993 en 1998 is een meer bestraffend beleid ingevoerd om de waarschuwing te vervangen door berispingen en waarschuwingen. Berisping wordt gegeven bij first offenders; een warning bij de tweede keer of bij zwaardere delicten. (de politie beslist over berisping of warning, tenzij het delict zwaarder is, dan beslist de Ovj).</p> <p>De auteurs stellen de vraag of als jongeren nu eenmaal in een overgangperiode zitten met veel experimenteren en dat de maatschappij hun vergissingen tijdens deze periode niet te zwaar zou moeten straffen, de vraag op komt wat dan proportioneel is. Bij waarschuwingen komt een youth offending team bijeen die een assessment doet (met behulp van het instrument ASSET dat 2 uur duurt om af te nemen) en de delinquent laat deelnemen aan een rehabilitatieprogramma tenzij dat niet passend geacht wordt. Dit programma wordt echter als te zwaar gezien voor het relatief lichte delict. Bovendien wordt, als de jongeren het programma niet voltooit, alsnog het strafrechtstelsel in werking gezet wat kan resulteren in gevangenisstraf. Een relatief licht delict kan daardoor resulteren in een veel zwaardere straf dan wanneer het alleen door het strafrechtstelsel zou zijn gegaan.</p> <p>De auteurs hebben ook scherpe kritiek op de invoering van herstelbemiddeling omdat deze niet altijd werkelijk herstellend zouden zijn, maar gebruikt worden bij het vergroten van een bestraffend systeem in plaats van het echt omarmen van de uitgangspunten voor mediëren, repareren en restoren. Daarnaast is het volgens de auteurs de vraag of herstelbemiddeling die helend is voor het slachtoffer ook herstellend is voor de dader. De aanpakken lijken volgens hen vaak te zijn gericht op schone schijn dan realistische pogingen om delinquenten te helpen om grote sociale achterstanden te verminderen.</p> <p>Net als in Engeland is in Nederland een verschuiving zichtbaar van een benadering gericht op 'rechten' ofwel een justitiebenadering van criminaliteit (die terugkijkt naar het delictgedrag) naar een meer risicogebaseerde benadering (die gericht is op toekomst delictgedrag en potentieel gevaar).</p> <p>Er is weinig onderzoek gedaan naar hoe delinquenten alternatieve straffen waarnemen maar uit beperkt onderzoek komt naar voren dat zowel delinquenten als de politie waarschuwen ook als een bestraffing zien (Lee, 1995; Puech & Evans, 2001; in Koffman & Dingwall, 2007). Er wordt soms gezegd dat alternatieve straffen minder zichtbaar zijn dan de formele justitiële procedures en daardoor minder tegemoetkomen aan het noodzakelijke element van vergelding voor de maatschappij. De auteurs geven echter aan dat vergelding niet per se openbaar hoeft te zijn. (met de toevoeging van restorative justice vervalt dat argument ook).</p>
Keightley-Smit, L. & Francis, P. (2007). Final	Deze onderzoekers hebben scherpe kritiek op het nieuwe waarschuwingssysteem dat in

<p>warning youth justice and early intervention: reflectors on the findings of a research study carried out in Northern England. <i>Web Journal of Current Legal Issues</i>, 2.</p>	<p>Engeland is ingevoerd. De uitvoering is zeer inconsistent.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Net als in het vorige systeem blijkt er veel variatie te zijn in de besluitvorming tussen politiemensen bij de keuze voor berisping of warning. De politie moet de zwaarte van het delict beoordelen(1 tot 4 punten) maar dit gebeurt niet consistent; minder dan de helft van de politiemensen volgden de instructies voor de beoordeling; zij gebruikten hun eigen perceptie van de attitude van de jongere om te bepalen wat nodig was. • Bovendien moet als een warning gegeven worden het YOT team bijeen komen en een risicotaxatie instrument afnemen. Doordat dit twee uur duurt en doordat de medewerkers er het nut niet van inzien wordt dit lang niet altijd gedaan en varen medewerkers op hun professionele inzicht. Op basis van de uitkomsten van de risicotaxatie moet het YOT team ook een interventie opleggen. Dit gebeurt slechts bij 14% van de jongeren doordat medewerkers daar het nut niet van inzien en de duur varieerde ook sterk (van 1 tot 12 uur) afhankelijk van het YOT team. • Hoewel er dus allerlei instructies waren, werd daar veel van afgeweken door de professionals omdat zij het nut niet inzagen van de procedures en methoden en zij hun aanpak baseerden op hun eigen normen en ideeën. • Ook bleek de beoogde samenwerking tussen politie, kindbescherming en officier niet altijd goed te lopen. • De beoogde snelheid werd niet altijd bereikt (binnen 24 uur informatie krijgen van de politie). Het bleek moeilijk om de cultuur om te buigen van wachten op informatie van ketenpartners naar actief achter informatie aangaan: “We are ground down by habit which means that we don’t go chasing information on young people, we never have, we just respond when we get it.” • Invoering van herstelbemiddeling bleek lastig te zijn omdat de politie vaak geen informatie registreerde over het slachtoffer, zodat die niet bereikbaar was.
<p>McLaren, K.L. (2000). <i>Tough is not enough – getting smart about youth crime: A review of research on what works to reduce offending by young people</i>. Wellington, New Zealand: Ministry of Youth Affairs.</p>	<p>Ook in het ‘what works’ onderzoeksrapport van het ministerie van Justitie in Nieuw Zeeland wordt aangegeven dat de aanpak gericht moet worden op jongeren met een hoog recidiverisico, in het bijzonder recidivisten van vermogensdelicten en ernstige en geweldsdelicten. Meer uren zijn nodig voor hoog risico (Andrews et.al.1990, in McLaren, 2000)</p> <p>Aanpakken met weinig contacturen voor daders met een hoog risico werkt niet, evenmin als aanpakken met een groot aantal contacturen voor daders met een laag risico (McLean & Grace, 1998, een groot internationaal review, in: McLaren, 2000)</p> <p>Gedragsmatige aanpakken worden als het meest effectief gezien, waarin mensen nieuwe vaardigheden leren, duidelijk maken welk gedrag (on)wenselijk is, positief reageren op gewenst gedrag en negatief of niet op ongewenst gedrag.</p> <p>Procedures kunnen effectiever zijn als ze niet beschamend zijn voor de jongeren en zijn familie, maar de jongeren stimuleren om spijt te hebben voor wat ze gedaan hebben.</p> <p>De combinatie van strafrechtssystemen met 'rehabilitative' diensten lijkt effectiever dan alleen</p>

	<p>straffen. Het bevorderen van ontmoetingen en gesprekken tussen slachtoffer en dader lijkt veelbelovend, vooral in het bijzijn van getrainde bemiddelaars. Eerlijke en respectvolle benadering door de politie lijkt veelbelovend. Boetes hebben een positief maar inconsistente impact op recidive.</p>
<p>Willems, M. (17 oktober 2011). PvdA en D66 pleiten voor gele kaart bij kleine overtreding. <i>NRC Handelsblad</i></p>	<p>'PvdA en D66 dienen een wetsvoorstel in bij minister Opstelten om een "gele kaart" in te voeren, een waarschuwing bij een kleine overtreding'. Nu is voor burgers onduidelijk of een boete of een waarschuwing volgt, als de politie hen aanhoudt voor bijvoorbeeld ondeugdelijke verlichting op de fiets of een beperkte snelheidsovertreding. Straks weet iedereen dat bij herhaling van een overtreding op een gele kaart een rode volgt, in de vorm van een bon. Hiermee voorkom je willekeur”.</p>
<p>Ministerie van Veiligheid en Justitie DGRR/SB (2011). Achtergrondmateriaal voor de Feitenlijst over jeugdcriminaliteit. Den Haag: Ministerie van Veiligheid en Justitie.</p>	<p>De jeugdcriminaliteit is door de jaren heen een vrij constant gegeven. Na lange tijd stabiel te zijn gebleven is er een forse stijging zichtbaar na 2002 van het aantal wegens misdrijf aangehouden jongeren: van 20.000 naar 35.000 jongeren in 2007. Na 2007 is een forse daling zichtbaar van 27%. Er is een kleine groep jongeren (5-10%) die ernstig en vaak recidiveert. Deze groep is nadrukkelijk in het vizier van de politie. Bij de meeste jongeren is delinquentie van voorbijgaande aard. Maar een op de 6 behoort tot de groep ‘persistents’. Wel is er volgens het ministerie van Veiligheid en Justitie forse dynamiek in de mate waarin formeel wordt gereageerd op de criminaliteit: na 2002 zou er een groter geloof in de noodzaak en wenselijkheid zijn voor criminalisering van grensoverschrijdend en baldadig gedrag; dat zou zijn weggeëbt na 2007. Ook uit een advies van de Raad voor de Strafrechtstoepassing (2008) blijkt dat hoewel de aard van de criminaliteit niet wijzigde tussen 1998 en 2007; het aantal onvoorwaardelijke jeugd detenties in die periode steeg met 341%. De RSJ concludeert dat het strafrecht in die periode punitiever is geworden. “Gelet op de constatering dat de jeugd rivaliteit als geheel niet toeneemt, ligt het voor de hand te veronderstellen dat aan deze groei politieke en beleidskeuzes ten grondslag liggen”.</p> <p>Ook de instroom bij Halt loopt de laatste tijd terug De cijfers ondersteunen dus niet het gevoel van de ketenpartners dat de laatste jaren een toename is van criminalisering van kattenkwaad. Dit is van invloed op de te verwachten resultaten: als er eigenlijk geen toename is dan zal de afname minder groot kunnen zijn dan verwacht.</p> <p>Het is de kunst om de ernstigere groep er uit te pikken. Dit is niet eenvoudig. De meeste jongeren zullen niet recidiveren. De groep die een grotere kans op recidive heeft, vertoont aanmerkelijk meer risicofactoren dan beschermende factoren (Laan, 2006, in: MV&J 2011). De belangrijkste voorspellers zijn ten eerste eerder vertoond delictgedrag, en daarna leeftijd (hoe jonger hoe groter het risico), een delict met een geweldscomponent en culturele achtergrond. Daarna volgen andere kenmerken als pathologie, gezinssituatie, gedragsproblemen, vrijetijdsbesteding en delinquente vrienden (Cottle, 2001; Knaap, 2009, in: MV&J, 2011).</p>

	<p>Het plan om een alternatief te bieden voor strafrechtelijk ingrijpen wordt ondersteund door de onderzoeksliteratuur. Het reageren op (jeugd)delinquentie met strafrechtelijk ingrijpen leidt namelijk eerder tot negatieve effecten (meer recidive/delinquentie) dan wanneer andere wegen worden gezocht, of zelfs wanneer niet wordt gereageerd (Petrosino, 2010), als jeugdigen via het volwassenenrecht worden berecht, wanneer vrijheidsstraf wordt opgelegd, wanneer een disciplinerende, militaristische benadering wordt gekozen (boot camps), of wanneer bang wordt gemaakt (scared straight). Het maakt geen verschil of er wel of geen Halt-procedure volgt op delinquentie (Ferwerda, 2006), enkel het gepakt worden en het betuigen van spijt lijkt al voldoende. Dit laatste pleit voor een eenvoudig 'standje van de politie', of de Engelse YRD.</p> <p>Van strafrechtelijke interventies, wanneer zij geen behandellement bevatten waarin de jongeren nieuwe vaardigheden leren, mogen dan ook geen grote effecten op recidive verwacht worden. Er moet eerder rekening worden gehouden met negatieve of averechtse effecten. Verklaringen hiervoor zijn dat etikettering schadelijk is, bijvoorbeeld dat doordat men bekend staat als crimineel geen stage of werk kan vinden omdat men geen verklaring omtrent goed gedrag kan krijgen. Bovendien kan opname in het strafrechtstelsel juist worden gezien als statusverhogend voor deviante vrienden (het is stoer om naar Halt te moeten), en kan een gevangenisstraf leiden tot verbreken van verbindingen met de samenleving en een situatie waarin jongeren van de medegegedetineerden criminele technieken leren (ministerie van Veiligheid en Justitie, 2011).</p> <p>Effectieve aanpakken moeten rekening houden met 1) het recidiverisico (de grootste effecten bij hogere risicogroepen); 2) de interventie moet datgene adresseren dat een rem kan vormen op de delinquentie en aansluit bij de delinquent (dat doet herstelbemiddeling niet); 3) uitgevoerd worden in natuurlijke setting (dit pleit extramurale uitvoering); 4) de kwaliteit van en de uitvoering van de interventie moeten goed zijn.</p>
<p>Raad voor de Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming (2008). <i>Jeugdige delinquenten. Minder opsluiten, gericht begeleiden. Advies 16 oktober 2008</i>. Den Haag: RSJ.</p>	<p>Ook de Raad voor de Strafrechtstoepassing (2008) pleit voor terughoudendheid. Doordat jongeren per definitie in een ontwikkelingsfase zitten is het voorspellen van toekomstig gedrag bij hen lastig. Etiketteren als probleem jongeren of jeugddelinquent kan ook volgens de RSJ leiden tot selffulfilling prophecy. De RSJ adviseert om de doelstelling van Halt te reduceren tot een puur op herstelgerichte interventie en niet meer een interventie gericht op andere doelen zoals normstelling, vergelding en genoegdoening. Dit wordt onderbouwd door de evaluatie van Halt waaruit bleek dat alleen first offenders met relatief weinig risicofactoren baat hebben bij Halt (jongeren met meer risicofactoren hebben dat niet) en dat alleen het feit dat de jongere is opgepakt en een straf (Halt) dreigt, mogelijk belangrijker kan zijn dan het daadwerkelijk krijgen van de straf (Beke, 2006; Weijers, 2008, in: RSJ, 2008). De RSJ geeft hierop aan dat voor de grote groep first offenders maar zeer de vraag is of naast politietoetreden andere maatregelen nodig of de moeite waard zijn. Voor de kleine persistente groep is een aanpak nodig waarvoor een Halt-afdoening niet voldoende is. Voor geen van beide groepen zal Halt dus ene positief effect kunnen</p>

	<p>bereiken, stelt de RSJ. Daarom wordt voorgesteld om de Halt-afdoening te richten op herstel van de veroorzaakte schade, wat door de RSJ als een waardevol en nuttig doel wordt gezien. Omdat de Halt-afdoening geen strafkarakter mag hebben mag het dus niet gericht zijn op vergelding. Wel zouden de elementen die effectief bleken te zijn; het herstelgesprek en de excuusbrief, meer gebruikt moeten worden. De leerstraf zou echter juist niet nodig zijn.</p> <p>De RSJ pleit juist voor inperking van de Halt-waardige feiten in plaats van uitbreiding, zoals ZSM-jeugd beoogt te doen door middel van het vaker gebruiken van de discretionaire bevoegdheid van het OM. De RSJ adviseert om alleen delicten waarbij schade vergoed kan worden als Halt-waardig te benoemen.</p> <p>Van het effect op recidive mag van ZSM-jeugd niet te veel verwacht worden. Uit onderzoek blijkt dat de effecten op recidivevermindering immers het grootst zijn bij jongeren met een midden of hoog recidiverisico. Bij de groep met een laag risico is de terugval al klein, die kan niet veel kleiner meer worden. Ook de RSJ bevestigt dit (2008).</p> <p>Aan het versterken van de aanpak voor daders met een midden/hoog recidiverisico wordt in de plannen voor ZSM-jeugd geen verdere aandacht besteed. De ketenpartners zijn wel gericht op verdere verbetering van interventies voor deze groepen maar dit wordt niet verder opgepikt door ZSM-jeugd.</p>
<p>Youth Justice Board for England and Wales. (2010). The Youth Rehabilitation Order and other Youth Justice Provisions of the Criminal Justice and Immigration Act 2008: Practical guidance for youth offending teams. Verkregen van www.yjb.gov.uk/publications</p>	<p>Deze publicatie betreft vrijblijvende richtlijnen voor de CJ&I Act 2008. Het beschrijft het nieuwe YRO systeem en andere youth justice gerelateerde maatregelen. Het doel is om de uitvoerende macht (Youth Offending Teams) de nodige informatie te geven om de nieuwe maatregel te doorgronden, en toe te passen (blz. 6).</p> <p>“The Scaled Approach” is ontwikkeld door de YJB in samenwerking met vier pilot YOT’s met als doel risico van recidive te verminderen door de intensiteit van de interventie af te stemmen op het aanwezige risico van schade en leed voor anderen. “The Scaled Approach” wordt toegepast op jeugdigen die een YOT interventie hebben gekregen (blz. 6).</p> <p>De Youth Rehabilitation Order (YRO) vereenvoudigt de structuur van strafgeving door lering te trekken uit de meest effectieve bestaande straffen en deze aan te passen aan de omstandigheden en risico’s van de individuele jeugdige. Als een YRO niet succesvol blijkt, kan de rechter een tweede, of meer, YRO’s toewijzen met verschillende combinaties van YRO eisen (blz. 6).</p> <p>Het scala aan eisen die een YRO op kan leggen vormen een “community sentence”, welke een goed en robuust alternatief kunnen bieden in plaats van hechtenis (blz. 6).</p> <p>Er is een samenvatting van de belangrijkste wijzigingen in de CJ&I Act 2009 op blz. 8. Voor de exacte wetgeving, werking en implicaties van YRO’s moet het document in zijn geheel gelezen worden. Voor onderbouwing wordt telkens verwezen naar “The Scaled Approach”.</p>
<p>Mason, P., & Prior, D. (2008). Engaging Young</p>	<p>Het Youth Justice Board heeft in 2008 een meta-analyse uit laten voeren van zowel</p>

People who Offend. Youth Justice Board.
Verkregen van www.yjb.gov.uk

wetenschappelijke literatuur als documentatie uit beleid en praktijk om in kaart te brengen welke elementen belangrijk zijn voor een effectieve interventie bij jeugdige criminelen (Mason, P., & Prior, D. 2008).

Deze review dient als een achtergronddocument voor richtlijnen opgesteld door de Youth Justice Board for England en Wales (YJB), en identificeert de belangrijkste elementen van effectieve interventie in een jeugd-justitie context. De nadruk ligt op effectieve technieken voor jeugdige delinquenten, maar houdt ook rekening met jeugdigen die risico lopen (blz. 7 & 8).

Uit de meta-analyse van de wetenschappelijke literatuur blijkt dat de meest effectieve programma's en interventies (blz. 10-12):

- Gebaseerd zijn op een gedegen evaluatie van de persoon
- Aangepast zijn op de behoeftes van het individu (en daarmee een risico en beschermende factoren framework hanteren)
- Een element bevatten dat rekening houdt met de cognitieve mogelijkheden van het individu
- Multi-modaal zijn (rekening houden met verschillende aspecten van het individu) en met elementen die gerelateerd zijn
- Een element van vergoeding bevatten
- Uitgevoerd worden zoals beoogd (gebaseerd op programma's met bewezen effectiviteit en gebracht met programma integriteit)
- Lange termijn afspraken maken en contact blijven houden met het individu (waar tijdsbesteding positief samenhangt met effectiviteit), voornamelijk bij aanhoudende en serieuze misdrijven; regelmatig contact is belangrijk.

Bevindingen gebaseerd op: (Farrington and Loeber, 2001; Howell, 2003; Leschied, 2000; Lipsey, 1995 and 1999; Lipsey and Wilson, 1998; Losel, 1995; McGuire, 2002; McGuire et al, 2002; McGuire and Priestley, 1995; McLaren, 2000; NAO, 2006; RAND, 2006.)

Uit de meta-analyse van de praktijkdocumentatie (Mason, P., & Prior, D. 2008) blijkt verder dat een gedegen interventie begint en eindigt met een evaluatie, waar zowel het individu als zijn ouders of verzorgers mee instemmen. De evaluatie hoort ook continu de vooruitgang bij te houden, waardoor resultaten herkend en beloond kunnen worden (blz. 54).

Delinquenten en jeugdigen die het risico lopen om delinquent te worden hebben vaak een chaotisch leven met een breed scala aan levensproblematiek. Uit de meta-analyse van Mason en Prio (2008) blijkt dat op het individu afgestemde holistische of multi-modale programma's nodig om hun regelovertreedende gedragingen te beïnvloeden. Ze hebben langdurige, flexibele hulp nodig om hun behoeftes te identificeren en tegemoet te komen. Behulpzame, uitdagende werkrelaties ontwikkelen motivatie voor verandering in zowel verplichte als vrijwillige settings (blz. 54).

Uit de meta-analyse van Mason en Prior (2008) blijkt dat werkrelaties met delinquenten moeten

	<p>gebaseerd zijn op empathie, warmte, vertrouwen, respect en ervaring, zodat supervisie gericht kan zijn op het versterken van motivatie en gedragsverandering. Deze werkrelaties komen het beste tot stand d.m.v. een “casemanagement” aanpak, met duidelijke rollen en verwachtingen voor zowel de begeleider als de klant. De overgang tussen (voorlopige) hechtenis en een herstelgerichte aanpak is vaak een kwetsbare periode voor de jeugdigen, en een “casemanager” aanpak waarborgt informatie en kennis uitwisseling (blz. 54).</p>
<p>Youth Justice Board. (2004). Restorative Justice Projects: A summary of the national evaluation of the Youth Justice Board’s Restorative Projects. Verkregen van www.yjb.gov.uk/publications. (Wilcox, X., & Hoyle, C. (2004). The National Evaluation of the Youth Justice Board’s Restorative Justice Projects. Centre for Criminological Research, University of Oxford.)</p>	<p>Wanneer rekening gehouden wordt met eerdere veroordelingen blijkt dat 31.4% van de daders binnen 12 maanden weer de fout in ging. In 1997 was dit nog 33.3%. Dit is geen statistisch significant verschil, maar het suggereert wel dat herstel gerichte interventies minstens zo effectief zijn als traditionele methoden wanneer het gaat om delinquenten (gemeten in recidive) (blz. 5).</p> <p>De nationale evaluatie restorative projects (2004) toonde ook aan dat het type herstelgerichte interventie niet significant samenhangt met recidive. Daders die het slachtoffer hebben ontmoet recidiveerden het minste (41.6%), vergeleken met 47.3% bij daders die schade in de gemeenschap moesten herstellen of betalen, en 52.4% bij daders die slechts indirect met het slachtoffer of de gemeenschap communiceerden. Recidive bij daders die ‘victim awareness intervention’ kregen was slechts 41.2% (blz. 6).</p>
<p>Veldhuijzen, M.L.L.E., & Teeven, F. (2011). Transitiebrief aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal: Stelselwijziging zorg voor jeugd. Verkregen van http://www.samenwerkenvoordejeugd.nl/nl/Overige_Content/Documenten/Transitiebrief_stelselwijziging-zorg-voor-jeugd.pdf</p>	<p>Betreft de overheveling van alle zorg voor de jeugd naar de gemeenten. “Uitgangspunten bij de transitie naar het nieuwe stelsel zijn: participatie van jeugdigen in de samenleving, betaalbaarheid en uitvoerbaarheid. Uitgaand van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind wil het nieuwe stelsel stimuleren dat jeugdigen naar vermogen kunnen participeren in de maatschappij. Dit in aanvulling op de eigen kracht van ouders en jeugdigen zelf. Daarnaast moet de stelselwijziging bijdragen aan beheersbare overheidsuitgaven aan de zorg voor jeugd. Tegelijk dient de stelselwijziging gemeenten daadwerkelijk in staat te stellen integrale, betere zorg en ondersteuning te leveren aan ouders en kinderen (inzet: minder druk op de gespecialiseerde zorg).”</p> <p>“Er komt één wettelijk kader: de Wet zorg voor jeugd. Deze wet zal niet alleen de huidige Wet op de jeugdzorg vervangen, maar ook een plek bieden aan - in elk geval - verschillende andere onderdelen van zorg voor jeugd die nu nog onder de Zvw (jeugd-GGZ) en de AWBZ (jeugd-LVG) vallen. Ook de jeugdbescherming en jeugdreclassering horen hierbij. Deze complexe operatie vraagt om een zorgvuldige fasering en wordt in overleg met VNG en IPO verder uitgewerkt.”</p>
<p>Thompson, M. N., & Cummings, D. L. (2010). Enhancing the Career Development of Individuals Who Have Criminal Records. The Career Development Quarterly, 58, 209-219</p>	<p>In dit artikel wordt betoogd dat - omdat ex-delinquenten moeilijk aan werk komen - interventies erop gericht moeten zijn het vinden en behouden van werk te promoten. Aangehaald wordt onderzoek dat laat zien dat deze interventies gericht zouden moeten zijn op het promoten van succes in plaats van het voorkomen van falen (positieve psychologie). Een voorbeeld van dergelijke interventies is volgens de auteurs herstelbemiddeling omdat hiermee de relatie tussen ex-delinquent slachtoffer en samenleving hersteld wordt. Hierbij zouden ex-</p>

	delinquenten nieuwe vaardigheden leren. Artikel bevat adviezen voor loopbaanadviseurs hoe zij ex-delinquenten het beste naar een baan kunnen begeleiden, waaronder cliënten in contact te brengen met maatschappelijk georiënteerde programma's zoals herstellbemiddeling.
The Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention. Model Programs Guide (MPG). http://www.ojjdp.gov/mpg/	De OJJDP Model Programs Guide, afkomstig uit Amerika, bestaat uit een digitale database waarin meer dan 200 evidence-based programma's en interventies staan beschreven gericht op jongeren. De programma's variëren van preventiemethodes tot straffen tot terugkeer in de maatschappij. Op basis van een aantal variabelen kan snel een geschikte interventie naar voren worden gehaald.
Vandemeulebroecke, L., Van Crombrugge, H., Janssens, J., & Colpin, H. (Red.). (2008). <i>Gezinspedagogiek; Opvoedingsondersteuning: Volume 2</i> . Antwerpen: Garant-Uitgevers n.v. & de respectieve auteurs. 54.	Er wordt een verband gelegd tussen probleemgedrag en opvoedvaardigheden van de ouders. Onder deze vaardigheden verstaat men veelal <i>ondersteuning</i> (warmte en responsiviteit) en <i>controle</i> (Baumrind). Dat laatste heeft onze interesse. Controle houdt in dat de ouder in staat is het gedrag van het kind te veranderen in een door de ouder bepaalde richting. Onderscheid tussen restrictieve controle (straf, verbieden en gebieden, dreigen) en autoritatieve controle (verantwoordelijkheid van kind voor zijn gedrag, eisen & aanmoedigen, supervisie, grenzen en regels stellen, wijzen op gevolgen van gedrag). De laatste lijkt meer effect te hebben dan de eerste. (blz. 54)

Alberda, D. L., Drost, V. A. M., & Wartna, B. S. J. (2010). <i>Recidive onder werkgestrafte jongeren. Factsheet 2010-5</i> . Den Haag: WODC.	Er zijn geen harde bewijzen van de verschillen in effectiviteit van de werkstraf voor verschillende jongeren (Alberda, Drost & Wartna, 2010). Er is twijfel of de werkstraf effectiever zal zijn voor jongeren met een laag risico dan de Halt-aanpak. Inhoudelijk sluit dit aan bij het feit dat jongeren met een laag recidiverisico geen intensieve aanpak nodig hebben.
Aos, S., Lieb, R., Mayfield, J., Miller, M., & Pennucci, A. (2004). <i>Benefits and costs of prevention and early intervention programs for youth</i> . Olympia: Washington State Institute for Public Policy.	Amerikaans onderzoek van de Washington State Institute for Public Policy keken naar verschillende afbuigprogramma's en berekenden daarvan een gemiddelde kosten/batenratio. Zij vonden dat afbuigprogramma's voor first-offenders met een laag risico, waarbij een dienst werd geleverd (zoals GGZ of maatschappelijk werk) vergeleken bij een normale strafrechtprocedure naar schatting gemiddeld USD 1.865 per jongere oplevert (Aos, Lieb, Mayfield, Miller & Pennucci, 2004).
Hoeve, M., Jurrius, K., Zouwen, M. van der, Vergeer, M., Voogt, M., & Stams, G. J. (2011). <i>In de schuld, in de fout? Schuldenproblematiek en crimineel gedrag bij adolescenten en jongvolwassenen</i> . Amsterdam: Universiteit van Amsterdam, Stichting Alexander & Kohnstamm Instituut.	Er is geen causale relatie tussen schuldenproblematiek en crimineel gedrag, maar dit verdient wel aandacht (Hoeve, Jurrius, Van der Zouwen, Vergeert, Voogt & Stams, 2011; Wiersema, 2011).
Junger-Tas, J. J. (2006). Trends in international juvenile justice: what conclusions can be drawn? In: J. Junger-Tas & S. H. Decker (Eds.), <i>International Handbook of Juvenile Justice</i> , 505-532. Springer.	<p>Een verklaring voor het feit dat veel burgers en politici ondanks deze wetenschappelijk overtuigende kennis toch blijven denken dat hard straffen beter is, kan volgens Junger-Tas (2006) de massa media zijn, die vooral aandacht vestigen op ernstige, zeldzame en zeer dramatische delicten, wat het beeld van burgers en politici over criminaliteit vertekent en angst oproept. Volgens haar hebben mensen in de huidige maatschappij steeds meer behoefte aan controle en denken sommigen dat harder straffen daarbij helpt, wat niet het geval is.</p> <p>Frankrijk, Duitsland, België en Oostenrijk hebben aanpakken die meer zijn gericht op het welzijn van het kind en geven prioriteit aan onderwijskundige maatregelen (Junger-Tas, 2006).</p> <p>Het beleid in Engeland is repressiever dan dat van de meeste Europese landen, maar lijkt meer pragmatisch dan dat van de VS en de Engelsen proberen resultaten van wetenschappelijk onderzoek in de aanpak te vertalen (Junger-Tas, 2006). Nederland is net als Engeland meer 'justice oriented' en neemt Engeland vaak als inspiratiebron, zoals voor bijvoorbeeld de programma's Jeugd Terecht en Terugdringen Recidive. De Scandinavische landen lijken meer een mix te hebben van welfare en justice, en gebruiken steeds meer evidence based methoden en What Works principes (Junger-Tas, 2006).</p> <p>In Canada heeft men in 2003 gekeken naar de effecten van de invoering van het afbuigprogramma Youth Criminal Justice Act (Carrington & Schulenberg, 2005). Dit programma werd in 1999 ingevoerd doordat de Canadese rechtbanken te maken hadden met een 'overburden with nonserious cases' (Junger-Tas, 2006). Naar voren kwam dat er géén sprake was</p>

van 'net widening' of een toename van jeugdcriminaliteit. De nieuwe wet had als gevolg dat er een vermindering van strafopleggingen voor meer dan een derde van kleine delicten (zoals diefstal en drugsgerelateerde delicten) te zien was, terwijl de opleggingen voor ernstigere delicten (zoals geweldpleging) gelijk bleven. In het rapport wordt geconcludeerd dat Youth Criminal Justice Act voor jongeren zeer doelmatig kan zijn.

Harder straffen werkt meestal niet. Hoewel veel mensen denken dat harder straffen werkt, blijkt al jaren uit onderzoek dat harder straffen en met name opsluiten een marginaal of averechts effect hebben op de criminaliteitscijfers (Presidents' Commission on Law Enforcement and Administration of Justice, 196; Tonry, 1995; Howell, 1997; in: Junger-Tas, 2006).

<p>Koemans, M. (2011). The war on antisocial behaviour. Rationales underlying antisocial behaviour policies. Comparing British and Dutch discourse analyses. Verkregen van: http://www.scienceguide.nl/201111/politiek-overdrijft-straatoverlast.aspx</p>	<p>Uit recent Nederlands promotie-onderzoek (Koemans, 2011) komt naar voren dat harder ingrijpen voor straatoverlast niet nodig is, dat bewoners daar veel minder behoefte aan hebben dan de media suggereren, terwijl politici vooral luisteren naar de media.</p>
<p>Laan, A. M. van der & Blom, M. (2011). <i>Meer jeugdige verdachten, maar waarom? Een studie naar de relatie tussen maatschappelijke ontwikkelingen en de veranderingen in het aantal jeugdige verdachten van een misdrijf in de periode 1997-2007</i>. Den Haag: WODC/Boom Uitgevers.</p>	<p>Het WODC geeft aan dat er na een jarenlange stijging tot 2007 in de meest recente jaren sprake is van een eerste afname in het aandeel daders van lichtere en veelvoorkomende delicten. Omdat het echter een daling is die pas in 2010 zichtbaar is kan nog niet gesproken worden van een trend, het zou ook een eenmalige dip kunnen zijn (Van der Laan & Blom, 2011).</p>
<p>Laan, A. M. van der & Blom, M. (Red.) (2011). <i>Jeugdcriminaliteit in de periode 1996-2010. Ontwikkelingen in zelfgerapporteerde daders, door de politie aangehouden verdachten en strafrechtelijke daders op basis van de Monitor Jeugdcriminaliteit</i>. Den Haag: WODC.</p>	<p>Het WODC geeft aan dat er na een jarenlange stijging tot 2007 in de meest recente jaren sprake is van een eerste afname in het aandeel daders van lichtere en veelvoorkomende delicten. Omdat het echter een daling is die pas in 2010 zichtbaar is kan nog niet gesproken worden van een trend, het zou ook een eenmalige dip kunnen zijn (Van der Laan & Blom, 2011).</p>
<p>Moolenaar, D. E. G., Zuidema, T., & de Boer, J. (2011). <i>De afname van het aantal boetes en transacties voor verkeersovertredingen nader verklaard</i>. Den Haag: WODC/CJIB.</p>	<p>Uit onderzoek van het WODC (Moolenaar, Zuidema & De Boer, 2011) blijkt dat 35% van de recente daling van het aantal boetes (bij met name snelheidsovertredingen door volwassenen), verklaard kan worden door gedragseffecten: de boetes hebben een geleid tot een sterker bewustzijn van automobilisten van de pak- en sanctiekans, wat heeft geleid tot minder hard rijden. Bij dit gedrag (van volwassenen) hebben boetes dus wel degelijk effect.</p>
<p>Plaisier, J. & van Ditzhuijzen, J. (2008). <i>Risicotaxatie bij verlof van gedetineerden. Een (inter)nationale vergelijking van instrumenten en procedures</i>. Amsterdam: Impact R&D.</p>	<p>Uit onderzoek blijkt dat het voorspellend vermogen van de gemiddelde professional minder betrouwbaar is dan dat van gestructureerde instrumenten (Mohahan, 1984, Lodewijks, 2008; Bonta, 2007; Campbell et al., 2007; allen in: Plaisier & Van Ditzhuijzen, 2008; Van der Put, 2011).</p>
<p>Recourt, J. & Berndsen, M. (2011). Gele kaart bij kleine overtreding. De geregistreerde waarschuwing als voorportaal van de boete. Initiatiefnota. Kamerstuk 33069, nr. 2.</p>	<p>Vermeldenswaardig in dit licht is dat PvdA en D66 (Recourt & Berndsen, 2011) een wetsvoorstel willen indienen om een gele kaart in te voeren als waarschuwing. Als hetzelfde gedrag binnen een jaar weer gebeurt volgt een boete. Dit verhoogt volgens hen de duidelijkheid voor burgers en eenduidigheid van uitvoering en kan gepaard gaan met minder administratieve lasten. Het wetsvoorstel is gericht op kleine overtredingen (bijvoorbeeld fietsen zonder licht).</p>
<p>Rosier, K. (2011). <i>Stuur de rekening maar naar</i></p>	<p>Er is weinig onderzoek gedaan naar de effectiviteit van boetes (Rosier, 2011).</p>

<p><i>mijn ouders. Masterscriptie criminologie.</i> Leiden: Universiteit Leiden, Faculteit Rechtsgeleerdheid.</p>	
<p>Ruiter, S., Toslma, J., Hoorn, M. de, Elffers, H., & Laan, P. van der (2011). <i>De burger als rechter. Een onderzoek naar geprefereerde sancties voor misdrijven in Nederland.</i> Leiden/Nijmegen/Den Haag: NSCR, Radboud Universiteit Nijmegen & WODC.</p>	<p>Uit ander onderzoek naar welke sancties burgers prefereren blijkt overigens dat er een grote variatie is; er zijn burgers die relatief licht willen straffen en er zijn burgers die relatief zwaar willen straffen, de geprefereerde strafzwaarte loopt vaak ver uiteen (Ruiter, Tolsma, De Hoorn, Elffers, Van der Laan, 2011).</p>
<p>Wiersema, D. (2011). <i>Literatuurscan Inkomen, omgaan met geld en delictgedrag.</i> Amsterdam: Impact R&D.</p>	<p>Hoewel het niet duidelijk is of er een causaal verband is tussen schuldenproblematiek en crimineel gedrag verdient dit punt wel aandacht (Hoeve, Jurrius, Van der Zouwen, Vergeert, Voogt & Stams, 2011; Wiersema, 2011).</p>

Slachtoffergericht

<p>Department of Justice Canada (2000). Restorative Justice in Canada: A Consultation Paper. Verkregen van http://www.justice.gc.ca/eng/pi/pcvi-cpv/cons.html</p>	<p>Dit verslag geeft ten eerste een beschrijving van Restorative Justice principes, en ten tweede een zeer algemeen overzicht van hoe deze worden toegepast in Canada. Wetenschappelijke onderbouwing is schaars, en vaak verouderd. Daarnaast gaat het vooral over “conferencing” tussen dader en slachtoffer. De sterkste punten:</p> <p>De Federal-Provincial-Territorial Working Group on Restorative Justice verwijst naar een onderzoek van J. Chatterjee (1999) waaruit blijkt dat herstelgerichte justitie een positieve invloed kan hebben op daders: Bijna alle daders die meededen aan het onderzoek gaven aan dat het proces hen heeft geholpen om de gevolgen van hun daden te begrijpen, en om de verantwoordelijkheid op zich te nemen. Meer dan 75% vindt dat de regeling die ze hebben getroffen met het slachtoffer eerlijk is. Bijna 85% van de participanten heeft zich aan de regeling ook gehouden, de overige 15% zijn nog bezig. (Blz. 7)</p> <p>Canadese wetgeving eist dat participatie met Restorative Justice voor daders vrijwillig moet zijn. Daders kunnen zich echter gedwongen voelen om mee te doen. Hierdoor zouden ze mogelijk minder snel geneigd zijn om juridisch advies aan te vragen, of voelen ze zich misschien sneller gedwongen om schuldig te pleiten al denken ze onschuldig te zijn. Het verslag suggereert dan ook dat in sommige gevallen herstelgerichte justitie hierdoor tot zwaardere gevolgen kan leiden dan bij vervolging door het OM. Blz. 8.</p> <p>Onderzoek heeft aangetoond dat slachtoffers die deel nemen aan Restorative Justice processen positiever zijn over het gerechtelijk systeem, en een grotere kans hebben op vergoeding. Meer dan 90% van de slachtoffers was zelfs bereid om de dader nog een kans te geven (Chatterjee, 1999). Blz. 9.</p> <p>Slachtoffer groepen vrezen dat herstelgerichte justitie de nadruk legt op de dader, en dat de behoeftes van slachtoffers niet voldoende verzekerd zou worden. Ze zijn bang dat ze onder druk gezet zullen worden om (wederom) oog in oog te staan met de dader. Ook zouden deze bijeenkomsten onhandig en tijdrovend kunnen zijn. Blz. 9</p> <p>Het verslag verwijst verder naar een onderzoek van Tim Roberts, 1995. Slachtoffers gaven aan eindelijk het idee te hebben dat ze gehoord zijn, waardoor ze minder aan de dader dachten, en tevreden zijn over de afhandeling. Blz. 9.</p>
<p>Sherman, L. W., Strang, H., & Newbury-Birch, D. (2008). <i>Restorative Justice</i>. Youth Justice Board. Verkregen van www.yjb.gov.uk/publications</p>	<p><i>Deze publicatie betreft een meta-analyse die restorative justice (RJ) evalueert: de theorie, de processen, de effectiviteit gemeten in tussentijdse afspraken (meting van medewerking), en effectiviteit gemeten in resultaten, voor zowel dader als slachtoffer. Het begint met een theoretische beschouwing (van dader, slachtoffer, en instanties) en gaat dan over in een systematic review van de beschikbare kwantitatieve literatuur. In de samenvatting</i></p>

zijn enkel de stukken opgenomen over de uitkomsten van slachtoffer gerichte RJ aangezien deze direct antwoord geven op het slachtoffer gerichte deel van ZSM-jeugd. Voor informatie over daders, medewerking en processen wordt verwezen naar pagina's 15 t/m 17 (theoretisch) en 30 t/m 39 (kwantitatief) + 71 (conclusie) van de publicatie.

Uit de systematische review van Lawrence, Strang, Strang & Newbury-Birch (2008) blijkt dat "restorative conferencing" en andere justitiële processen die slachtoffers betrekken bij de afhandeling een belangrijke rol kunnen spelen in de interventie van jeugdcriminaliteit. "Restorative Justice" kan bijdragen aan het verminderen van jeugdcriminaliteit en de schade die aangericht is herstellen (blz. 8).

Ze concluderen dat RJ op drie manieren bijdraagt aan de afhandeling van jeugdcriminaliteit (blz. 15):

- Het biedt voordelen voor de slachtoffers
- Individuele daders zullen minder delicten plegen als ze participeren met schade herstellen en conferenties
- Instituties en gemeenschappen zullen minder last hebben van criminaliteit als ze RJ toepassen in hun dagelijkse sociale regulatie.

De systematische review van Lawrence, Strang, Strang & Newbury-Birch (2008) bespreekt eerst hoe RJ theoretisch bij kan dragen aan het herstel van slachtoffers.

Het *juridische* concept van vergoeding beweert dat een herstel van schade gericht moet zijn op het 'weer heel maken' van het slachtoffer. De juridische theorie van compensatie tracht in die zin op een materiële wijze het slachtoffer te vergoeden voor de geleden schade. In de praktijk komt dit veelal neer op een geldbedrag dat uitbetaald moet worden aan de slachtoffers (blz. 15).

De *verontschuldiging* theorie, oftewel *vergeving* maakt daarentegen gebruik van 'de bijna wonderbaarlijke eigenschappen van een voldoening gevende verontschuldiging' om het leed van een slachtoffer te repareren (Tavuchis, 1991:6). (blz. 15)

Arendt's (1958) geeft daarnaast aan dat een verontschuldiging het mogelijk maakt voor een slachtoffer om de dader te vergeven, zodat deze verlost wordt van een verlangen naar bestraffing en wraak.

Onderzoek van Newberg et al (2000) biedt een neurologische verklaring voor de positieve effecten van RJ voor slachtoffers. Dit onderzoek suggereert dat een verontschuldiging van de dader de cognitieve structuur van de hersenen van een slachtoffer verandert doordat 'de status van het slachtoffer boven die van de dader wordt verheven'. Dit zou de opname van serotonine in de hersenen verbeteren, en zo angst en woede verminderen. Dit zijn bovendien symptomen van PTS en risico factoren voor hart en vaat ziekten (blz. 15).

De resultaten verzameld in de systematische review van Lawrence, Strang, Strang & Newbury-Birch (2008) blijken consistent met de eerder genoemde theoretische verwachtingen (blz. 17).

Onderstaand zijn de belangrijkste bevindingen van de systematic review weergegeven.

Wat werkt voor slachtoffers van persoonlijke misdaden (persoonlijk = direct slachtofferschap)?

1. Voordelen van de Restorative Justice afhandeling voor slachtoffers i.p.v. de traditionele afhandeling
 - Slachtoffers uit Canberra en Brooklyn die RJ kregen toegewezen waren veel minder bang dat ze nogmaals het slachtoffer zouden worden van dezelfde daders (Strang, 2002; Davis et al, 1981).
 - Slachtoffers van overvallers en inbrekers in Londen hadden significant minder last van PTS symptomen wanneer ze een RJ ontmoeting met de daders hadden gehad (Angel, 2005).
 - De slachtoffers in deze gebieden hadden minder behoefte aan fysieke wraak wanneer ze meededen aan RJ (Strang, 2002; Angel, 2005).
 - Slachtoffers in Brooklyn die meededen aan een bemiddeling sessie waren na afhandeling half zo vaak boos op de beklaagde (Davis et al, 1981).
 - Slachtoffers van beroving in London hadden een veel grotere kans op het vergeven van de daders na het horen van de verontschuldiging tijdens een RJ afhandeling (Sherman et al, 2005).
2. Voordelen van de Restorative Justice afhandeling voor de attitudes van de slachtoffers
 - Slachtoffers van berovers en inbrekers in Londen en Canberra beschouwen verontschuldigingen tijdens RJ procedures veel vaker als oprecht (Strang, 2002; Angel, 2005).
 - Slachtoffers van delinquenten in Canberra waren veel positiever over de afhandeling van hun zaak wanneer ze toegewezen waren aan een RJ procedure (Strang, 2002).
 - Een meta-analyse van 22 vergelijkingen van slachtoffer tevredenheid vond betere waarderingen voor RJ (Latimer, Dowden and Muse, 2001). Een review van RJ in 25 Europese Landen vond dat in alle landen waar geëvalueerd werd ook sprake was van een zeer hoge tevredenheid van slachtoffers (Miers and Willemsens, 2004).
 - Slachtoffers van delinquenten in Canberra die een RJ ontmoeting kregen waren vaker blij dat hun zaak met RJ werd afgehandeld dan slachtoffers blij waren dat ze de standaard rechtszaak kregen.
 - Slachtoffers in Canberra die *geen* RJ procedure kregen waren dubbel zo vaak boos over de manier waarop hun zaak werd afgehandeld (Strang, 2002).

Wat is veelbelovend voor slachtoffers die een RJ procedure ondergaan?

1. Voordelen van de Restorative Justice afhandeling voor de tevredenheid over gerechtigheid
 - Amerikaanse slachtoffers in Bethlehem waren positiever over RJ wanneer deze begeleid werden door politie agenten dan wanneer andere professionals dit deden (McCold, 1998).

	<p>2. Voordelen van de Restorative Justice afhandeling voor slachtoffers tegenover de traditionele afhandeling</p> <ul style="list-style-type: none"> - Slachtoffers uit Canberra van gewelddadige en eigendom misdrijven hebben minder kans op angst voor (her-) victimisatie, ongemak, woede op de dader, of gevoelens van onveiligheid en wantrouwen (Strang, 2002). - Repeated-measure onderzoeken tonen aan dat slachtoffers die een RJ afhandeling met bemiddeling kregen toegewezen zeer tevreden waren over hun ervaringen (Umbreit et al, in Sherman en Strang, 2007). <p>Wat is <u>niet</u> veelbelovend voor slachtoffers die een RJ procedure ondergaan?</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Slachtoffers die een RJ afhandeling zouden kregen en dit niet gekregen hebben <ul style="list-style-type: none"> - Amerikaans slachtoffers in Bethlehem en Pennsylvania waren het minst tevreden wanneer ze een RJ afhandeling aangeboden kregen, maar deze uiteindelijk niet ontvingen omdat de dader niet mee wilde werken (McCold en Wachtel, 1998). - Slachtoffers in Canberra die een RJ afhandeling aangeboden kregen, maar deze uiteindelijk niet ontvingen, waren veel minder tevreden over hoe hun zaak werd afgehandeld, en veel bozer, dan slachtoffers die helemaal geen RJ afhandeling aangeboden kregen (Strang, 2002). 2. Slachtoffers die RJ afspraken hebben gemaakt met de dader, en vervolgens niet op de hoogte zijn gehouden <ul style="list-style-type: none"> - Slachtoffers in Engeland die niet op de hoogte zijn gehouden van de voortgang van de dader waren veel minder tevreden over de afhandeling van hun zaak dan wanneer ze helemaal geen RJ afhandeling hadden gekregen. - Wanneer slachtoffers van delinquenten in Engeland, of volwassen slachtoffers in Nieuw Zeeland beloofd werd dat ze op de hoogte gehouden zouden worden, en dit niet gebeurde, waren ze minder tevreden dan wanneer ze helemaal niets was beloofd (Sherman et al, 2006b; New Zealand Ministry of Justice, 2005). <p>Is er bewijs dat Restorative Justice niet beter of slechter is dan de traditionele afhandeling?</p> <ul style="list-style-type: none"> - Slachtoffers van beroving in Londen die hun berovers via RJ hebben gesproken, en een verontschuldiging kregen hadden geen grotere kans om de dader te vergeven (Sherman et al, 2005). <p>Is er bewijs dat Restorative Justice minder goed presteert dan de traditionele afhandeling?</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jeugdige inheemse dieven in Canberra die een RJ procedure kregen toegewezen na randomisatie werden gemiddeld vaker gearresteerd dan wanneer ze de traditionele afhandeling kregen toegewezen (Sherman et al, 2006a).
<p>Youth Justice Board. (2004). Restorative Justice Projects: A summary of the national evaluation of the Youth Justice Board's Restorative Projects. Verkregen van www.yjb.gov.uk/publications.</p>	<p>Dit document is een samenvatting van de nationale evaluatie Restorative Projects, uitgevoerd in opdracht van de Youth Justice Board (2004). 70% van de slachtoffers dacht na afloop dat de dader beter begreep wat hij het slachtoffer had aangedaan, en 79% van de slachtoffers hebben na afloop aangegeven dat ze het misdrijf achter zich kunnen laten. Ook gaf 62% van de slachtoffers aan dat ze bemiddeling of een conference</p>

(Wilcox, X., & Hoyle, C. (2004). The National Evaluation of the Youth Justice Board's Restorative Justice Projects. Centre for Criminological Research, University of Oxford.)	aan zouden raden aan andere slachtoffers (blz. 7).
Rix, A., Skidmore, K., Self, R., Holt, T., & Raybould, S. (2011). <i>Youth Restorative Disposal Process Evaluation</i> . (Youth Justice Board for England and Wales Publication No. D131). Verkregen van http://www.yjb.gov.uk/publications/Scripts/prodView.asp?idproduct=500&eP	Ook bleek uit de interviews dat veel slachtoffers niet wilden dat de dader een strafblad kreeg, en enkel een verontschuldiging wilden en een zekerheid dat de delinquent het niet meer zou doen. Voordat YRD's ingevoerd waren was het niet mogelijk om rekening te houden met deze wensen van het slachtoffer, omdat de standaard procedure voor sancties gehanteerd moest worden (blz. 8). Uit de interviews bleek verder dat het vertrouwen in justitie hierdoor toenam; de slachtoffers konden hun mening geven, en deze speelden ook mee in de afweging voor de YRD (blz. 9).
Centrum Criminaliteitspreventie Veiligheid. Onveiligheidsgevoelens. Trendsignalement 2011. Verkregen van http://www.hetccv-trends.nl/wp-content/files_mf/ccvtrendsignalement2011_palg10610866.pdf	Nederlanders voelen zich steeds onveilig, voornamelijk in de grote steden. Hoewel er niet meer overlast wordt gerapporteerd, wordt er wel meer overlast ervaren. Vooral jongeren ervaren overlast van de jeugd, dit is in mindere mate het geval voor oudere individuen. De ervaren overlast hangt van meerdere factoren af. Interventies gericht op het verminderen van (ervaren) overlast dient hiermee rekening te houden. Zo bevorderen slachtoffer-dader gesprekken de ervaren angst bij het slachtoffer. Andere veelbelovende interventies zijn zintuigbeïnvloeding.
Thompson, M. N. & Cummings, D. L. (2010). Enhancing the Career Development of Individuals Who Have Criminal Records. <i>The Career Development Quarterly</i> , 58, 209-219	In dit artikel wordt betoogd dat - omdat ex-delinquenten moeilijk aan werk komen - interventies erop gericht moeten zijn het vinden en behouden van werk te promoten. Aangehaald wordt onderzoek dat laat zien dat deze interventies gericht zouden moeten zijn op het promoten van succes in plaats van het voorkomen van falen (positieve psychologie). Een voorbeeld van dergelijke interventies is volgens de auteurs herstelbemiddeling omdat hiermee de relatie tussen ex-delinquent slachtoffer en samenleving hersteld wordt. Hierbij zouden ex-delinquenten nieuwe vaardigheden leren. Artikel bevat adviezen voor loopbaanadviseurs hoe zij ex-delinquenten het beste naar een baan kunnen begeleiden, waaronder cliënten in contact te brengen met maatschappelijk georiënteerde programma's zoals herstelbemiddeling.
Burik, A. van, Heim, M., Hoogeveen, C., Jong, B. J. de, Slump, G. J., & Vogelvang, B. (2010). <i>Evaluatie slachtoffer-dadergesprekken. Een onderzoek naar de landelijke implementatie van slachtoffer-dadergesprekken</i> . Woerden: Adviesbureau Van Montfoort.	Drie jaar na de implementatie van het slachtoffer-dadergesprek blijkt dat 84% van de aanmeldingen van de kant van de dader komt. Onduidelijk is of er groepen slachtoffers die behoefte hebben aan een s-d gesprek niet bereikt worden door SIB. Eventueel zou Slachtofferhulp Nederland slachtoffers op een later tijdstip kunnen benaderen voor het slachtoffer-dadergesprek omdat confrontatie met de dader kort na het delict extra gevoelig ligt. Omdat het s-d gesprek slechts een aanvulling is op het strafrecht, staat informeren van de officier op gespannen voet met dit uitgangspunt. In de praktijk ontstaan hierdoor verschillende dilemma's. Expliciet genoemd wordt hierbij dat het slachtoffer vaak niet goed op de hoogte is van het traject en de mogelijke gevolgen voor de dader.
Richards, K. (2010). Police-referred restorative justice for juveniles in Australia. <i>Trends & Issues in Crime and Criminal Justice</i> , 398, 1-8.	Verschillende jurisdicties in Australië waar herstelbemiddeling in de vorm van conferencing (community) wordt opgelegd. Globale conclusies zijn dat de proportie jongeren dat door politie herstelrecht wordt opgelegd verschilt per jurisdictie. Jongeren voornamelijk voor

	vermogensdelicten; evenveel jongens als meisjes, maar bij meisjes wordt risico aangetekend dat herstelrecht kan leiden tot meer aanraking met strafrecht. Vooral jonge jongeren (10-14) krijgen herstelrecht. Allochtone jongeren lijken vaker herstelrecht te krijgen dan autochtone jongeren (die vaker in de rechtszaal).
Buss, E. (2009). Rethinking the connection between developmental science and juvenile justice. <i>The University of Chicago Law Review</i> , 76, 493-515.	Boek review van een boek waarin wordt besproken wat ontwikkelingspsychologie en inzichten uit de neurofysiologie kunnen betekenen voor de rechtspraak richting adolescenten. Uitgangspunt hierbij vormt het boek 'Rethinking Juvenile Justice' van Scott en Steinberg (2008). Artikel vat belangrijkste conclusies boek samen. Een van die conclusies is dat – met het oog op de ontwikkeling van jongeren – zij nog niet zo zwaar verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor hun daden als volwassenen. Daarnaast zou het beter zijn jongeren te straffen ofwel binnen speciaal jeugdstrafrecht en jeugdgevangenissen. Het beste is echter in de maatschappij zelf programma's aan te bieden met supervisie en ondersteuning. Pleidooi ook om alleen de zwaarste recidiverende jeugdcriminelen in jeugdstrafrecht op te nemen omdat jongeren eigenlijk hun rechten, de procedures niet goed begrijpen en niet goed weten hoe betekenisvol met de advocaat om te gaan. Rehabilitatie is het beste... maar werken dergelijke programma's ook? De auteur roept de vraag op of het recht zich moet laten leiden door de sociale wetenschappen. Bijvoorbeeld... dat de hersenontwikkeling van jongeren maakt dat zij impulsief zijn, verklaard nog niet waarom de ene jongere crimineel gedrag vertoont en de andere niet of waarom er zulke verschillen tussen culturen zijn. En maakt de hersenontwikkeling ook dat jongeren minder schuldig zijn?
Gall, T., & Moyal, S. (2011). Juvenile victims in restorative justice. Findings from the Reintegrative Shaming Experiments. <i>British Journal of Criminology</i> , 51, 1014-1034.	Waarom, voor wie en onder welke voorwaarden adresseert herstelbemiddeling de behoeftes en wensen van het slachtoffer en helpt dit het slachtoffer te rehabiliteren. Focus op jongere slachtoffers (< 18). Vraag is of herstelbemiddeling ook positief effect heeft op deze groep jonge en kwetsbare slachtoffers. Kwetsbaar omdat zij gevoeliger zouden zijn voor machtsongelijkheid, 'blaming the victim' en manipulatie. Vergeleken worden jongere en volwassen slachtoffers. Canberra, Australie, review van Reintegrative Shaming Experiments uitgevoerd tussen 1995 en 2000. Herstelbemiddeling is hier: conferencing family. Slachtoffers van vermogensdelicten en geweldsdelicten (verschil jongeren en volwassenen). Gecontroleerd voor een aantal andere factoren zoals de zwaarte van het delict (ervaren door slachtoffer) blijkt dat conferencing positief wordt ervaren door volwassenen, maar niet door jeugdigen (strafrecht werkt voor hen beter). Op basis van interviews die toen met de slachtoffers gehouden zijn, wordt gezocht naar verklaringen hiervoor. 1) ouders beslissen voor het kind en dus heeft kind geen controle over de uitkomst, 2) ouders nemen in de conference de leiding in plaats van kind, 3) conferencing houdt geen rekening met de speciale behoeftes van het slachtoffer, bijvoorbeeld als het gaat om slachtoffers met een mentale handicap die de procedure niet goed begrijpen of slachtoffers met een taalachterstand.
Bradshaw, W., Roseborough, D., Umbreit, M. S. (2006). The effect of victim mediation on juvenile offender recidivism: A meta-analysis.	Meta-analyse van 15 studies naar effect herstelbemiddeling op recidive van jeugdige daders in U.S.A. Alle studies hadden een voor- en nameting en een vergelijkingsgroep. In het algemeen geldt dat herstelbemiddeling resulteert in een 34% lagere kans op recidive. Van de 15 studies

<i>Conflict Resolution Quarterly</i> , 24, 87-99.	waren er 11 met een positief effect, 2 zonder effect en 2 met een averechts effect. De grootte van het gevonden effect hangt af van: 1) methodologie oorspronkelijke studie (betere methodologie heeft lagere effect grootte). Geen effecten van type vergelijkingsgroep, type delict, definitie van recidive, sample. Wel is er een negatieve samenhang tussen tijdstip van de nameting en recidive: wanneer de nameting later gebeurt, wordt er een kleiner effect gevonden. Dit betekent dat de effecten afnemen over tijd. Hier moet meer aandacht aan worden gegeven, meer onderzoek. 34% afname recidive is een middelgroot effect, maar afgezet tegen de effecten van traditionele rechtspraak (.10, Lipsey, 1995, geciteerd in dit artikel) is dat een veel sterker effect.
Umbreit, M. S., Coates, R. B., & Vos, B. (2002). The impact of restorative justice conferencing: A review of 63 empirical studies in 5 countries. Center for Restorative Justice & Peacemaking.	Slachtoffer-dader gesprekken. 40-60% van de gevallen weigert slachtoffer. Vaker als ze de misdaad te triviaal vonden om er tijd in te investeren, bang waren dader te ontmoeten of wilden dat dader zwaardere straf zou krijgen. Willen vaker wel als dader blank is, als delict een 'misdemeanor' was of als slachtoffer een instelling representeerde. Dader weigert soms op advies van advocaat of omdat ze er geen zin in hebben. Wanneer er een s-d gesprek is, zijn beide tevreden (maar komt dus misschien omdat ze zelf konden kiezen). Redenen slachtoffer mee te doen: restitutie willen, dader verantwoordelijk willen houden, te weten komen waarom en eigen leed te uiten naar dader, rechtszaak voorkomen, dader helpen gedrag te veranderen, erop toezien dat dader gestraft wordt. Daders zeggen dat ze het slachtoffer willen 'terugbetalen', alles willen afsluiten. 80-90% tevreden. Voor daders is het positieve effect soms onverwacht. Tevredenheid slachtoffer voornamelijk samenhang met: tevredenheid over mediator, sterke behoefte van tevoren al dader te ontmoeten, uitkomst gesprek eerlijk vinden. Van de s-d gesprekken, was er in 90% een overeenkomst over restitutie naar slachtoffer (geld, community service, werken voor slachtoffer e.d.). Als restitutie het gevolg is van een s-d gesprek, wordt deze vaker voldaan dan wanneer restitutie los van zo'n gesprek wordt opgelegd. Resultaten zijn gemengd. Recidive: minder recidive is de tendens van de studies (ook voor family conferencing).
Beus, K. de & Rodriguez, N. (2007). Restorative justice practice: An examination of program completion and recidivism. <i>Journal of Criminal Justice</i> , 35, 337-347.	Vergelijking in effectiviteit van een standaard diversion programma, waarin herstelbemiddeling is opgenomen (maar geen slachtoffer-dadergesprek volgens mij, wel schade betalen, taakstraf) versus herstelbemiddeling waarin slachtoffer, familie en gemeenschap worden meegenomen (CJC). Recidive in 24 maanden (elke formele klacht en verder). Ook gekeken naar etniciteit, type delict, armoede. Afhankelijke variabele = recidive en voltooiing van programma (alle afspraken nagekomen?). CJC minder recidive (20%) dan gewoon programma (32%). Wel verschil in type daders tussen 2 groepen. In CJC voornamelijk property offenses, in gewoon vooral Status Offenders (spijbelen, weglopen, niet luisteren). Ook verschil in etniciteit: in gewoon zitten meer Hispanic/latino's. In CJC zitten jongeren uit rijkere gebieden/afkomst. In verdere analyses hiervoor gecorrigeerd. Dan blijkt er geen verschil in programma voltooiing tussen de 2 programma's, maar binnen CJC is er meer voltooiing van status offenders dan in de gewone groep. Recidive lager in CJC. Lager recidive ook voor jongeren die programma afronden (algemeen effect). Hoe rijker de buurt, des te minder recidive in CJC.
Bergseth, K. J., & Bouffard, J. A. (2007). The long-term impact of restorative justice	Jongeren die verwezen werden naar herstelbemiddeling hadden minder eerdere contacten met justitie en de delicten waren ook minder zwaar. Daarvoor werd gecontroleerd in de analyses.

programming for juvenile offenders. <i>Journal of Criminal Justice</i> , 35, 433-451.	Dan bleek dat jongeren die verwezen werden naar herstelbemiddeling, op alle recidivematen het beter deden (i.e., minder recidive) dan de andere groep. Jongeren die meer eerder contact hadden met justitie deden het slechter. In dit onderzoek ging het om de verwijzing naar herstelbemiddeling en niet om het daadwerkelijk volgen en voltooiën van de bemiddeling. 25% Heeft dit nooit gedaan (kan ook omdat slachtoffer niet wil). Wel hebben allen een 1-op-1 gesprek met de mediator gehad. Na 4 jaar zijn positieve effecten niet meer significant.
Wemmers, J., & Canuto, M. (2002). <i>Victim's experiences with, expectations and perceptions of restorative justice: A critical review of the literature</i> . Ottawa: Department of Justice, Canada.	Literatuur review met als kernvraag: doet herstelbemiddeling recht aan de behoeftes van het slachtoffer? Slachtoffers overwegend positief over herstelbemiddeling als het vrijwillig is. Vinden het fijn dat daders verantwoordelijk worden gehouden. Zoeken reparatie, willen dader helpen, confronteren, en vragen stellen. Deze redenen lijken niet aft e hangen van de zwaarte van het delict. Slachtoffers weigeren bij: angst confrontatie, te triviaal delict, boos op dader, idee dat dader niet oprecht is. Geen kennis over slachtoffers die weigeren en hoe zij dat ervaren. Na de herstelbemiddeling lijken daders meer tevreden te zijn dan de slachtoffers. Slachtoffers lijken niet meer tevreden te zijn dan wanneer dader in gewoon strafrecht was opgenomen. Waarschuwing auteurs: behoeftes en wensen van het slachtoffer moeten boven het doel van afbuigen en preventie staan. Toch zijn slachtoffers tevreden. Kan psychosocial zijn of financieel. Echter: wordt niet gemonitord of restitutie ook echt plaatsvindt en is ere en sanctie als dit niet gebeurd?
Nugent, W. R., Williams, M., & Umbreit, M. S. (2004). Participation in victim-offender mediation and the prevalence of subsequent delinquent behavior: A meta-analysis. <i>Research on Social Work Practice</i> , 14, 408-416.	Meta-analyse van 15 studies. Wordt overall geen verschil gevonden tussen victim-offender mediation en geen mediation op recidive. Of er wel of geen verschil wordt gevonden hangt af van de methodologie van de oorspronkelijke studie. Deze methodologische verschillen hangen samen (overlap met artikel Bradshaw, Riseborough, & Umbreit, 2006; namelijk een overlap in studies die in de meta-analyse worden opgenomen, maar geen volledige overlap). Methodologisch is het het beste om random toe te wijzen aan VOM of niet-VOM. Overall VOM 30% minder recidive, maar veel variatie tussen studies als gevolg van methodologie. Was maar 1 studie met random toewijzing, maar studies met een betere methodologie verschilden minder in uitkomsten (effect groottes) dan studies met slechte methoden. Recidive lijkt toe te nemen als meting langer na VOM plaatsvindt (6 maanden – 30 maanden). 15 studies in meta is erg weinig, effect grootte kan dan erg afhangen van welke studies er in de meta zitten. En in deze, met maar 1 studie met random, maakt dit vergelijken methodologieën ook lastig.
Hayes, H. (2006). Apologies and accounts in youth justice conferencing: Reinterpreting research outcomes. <i>Contemporary Justice Review</i> , 9, 369-385.	Is restorative justice ook echt restorative (ondanks dat slachtoffers en daders het als eerlijk zien en er tevreden over zijn)? youth justice conferencing: Australië, Nieuw-Zeeland. De conferentie bestaat uit dader, slachtoffer, aanhangers van beide, politieagent en mediator. De auteur reviewt de resultaten van 2 eerdere grote studies naar dit type herstelbemiddeling: RISE (random toewijzing rechtszaak vs. herstel) en SAJI waarin betrokkenen geïnterviewd werden. In RISE kijkt auteur naar resultaten jeugd property offense en jeugd geweldsdelicten. In conference uit dader meer spijt dan in rechtszaal. Ook iets meer vergeving, maar toch vrij laag (40-50%). Sluit aan bij andere data volgens auteur. (Zie Daly, 2003)

	<p>Risico in conferencing ontstaat doordat dader mag uitleggen ‘hoe het zover heeft kunnen komen’, m.a.w. de omstandigheden die resulteerden in het delict. Hoewel dader uiteindelijk wel verantwoordelijkheid neemt voor zijn/haar daden, komt dit dan wat dubbel over nadat dader heeft gewezen op allerlei externe factoren die de daad uitlokten. IN SAJI was slechts 27% van de slachtoffers ervan overtuigd dat dader oprecht was. Wordt ook op gewezen dat de context van de conference, met allerlei ‘third parties’, maakt dat de kwaliteit van de transactie onder druk kan komen te staan.</p> <p>Uiteindelijk is auteur wel positief vanwege: tevredenheid dader en slachtoffer, dat zij het procedureel eerlijk vinden en dat de recidive minder is, maar of het dus echt herstelrecht is, is niet aangetoond.</p>
<p>De Jong, B. J.(Bad, J., & van der Hulst, J) (Jeugdstrafrecht en herstelrecht. In hoeverre kunnen herstelgerichte praktijken bijdragen aan het pedagogische karakter van het jeugdstrafrecht?</p>	<p>Hoofdstuk in boek.</p> <ul style="list-style-type: none"> - straf moet snel - gerelateerd aan delict (dus logische straf) in inhoud en vorm. - Autoritatieve opvoedstijl is bestelwel straffen maar ook liefde en zorg. - Variatie in straffen: niet steeds dezelfde straf, door gewenning verdwijnt effectiviteit. <p>Herstelrecht is aanspreken jongere op moreel besef. Uitleggen waarom fout is.</p> <p>Zie lijst 5 elementen opvoeding. Conclusie is dat in herstelrecht het belonen van goed gedrag ontbreekt. Als optie wordt genoemd het belonen van het nakomen van afspraken die in de conference zijn gemaakt. Dit lijkt echter niet gemonitord te worden. Ook wordt opgemerkt dat het vreemd is dat de dader door de rechter niet beloond wordt voor deelname aan herstelbemiddeling terwijl dit wel gewenst gedrag is.</p>
<p>Dongen, T. van, & Hamersveld, G. van (2010). <i>Herstelrecht in de praktijk. Nederland versus België</i>. Utrecht: Hogeschool Utrecht, integrale Veiligheidskunde (afstudeeropdracht).</p>	<p>Succes en faalfactoren herstelrecht:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kennis: is er voldoende maar wordt niet genoeg gebruikt. - draagvlak: niet voldoende, is niet in wet verankerd en zit niet in de oren van de professionals. Politiek doet er niks aan. - Samenwerken: onvoldoende. Niet duidelijk hoe de ketenpartners dienen samen te werken omdat dit niet in wet verankerd is. - Middelen: niet voldoende, d.w.z. alleen naar SIB.
<p>Miers, D. (2001). An international review of restorative justice. Crime Reduction Research Series Paper 10.</p>	<p>12 jurisdicties (landen) vergeleken wat kenmerken van rest. Justice zijn. Wat opvalt is dat er veel heterogeniteit is in de focus van het herstelrecht in woorden of uitgangspunt en in hoe herstelrecht er uiteindelijk uit ziet. Bv. Herstelrecht is dan bedoeld voor slachtoffer, maar in uitvoer meer dadergericht. Er wordt hier geconcludeerd dat in NL de oriëntatie wisselt per soort herstelbemiddeling (men geeft aan dat wij 4 soorten hebben). Ook in hoe het wordt uitgevoerd (bv. Vrijwilligers, versus professionals) is veel verschil.</p> <p>In NL is DIVERSIONARY effect (dus uit strafrecht halen) alleen VOOR de TRIAL, terwijl in andere landen dit ook pre-charge, sentence, en post-sentence) kan zijn. In NL verwijst de OM maar kan ook dader/slachtoffer het zelf aanmelden. Dit komt in de andere jurisdicties niet voor (m.u.v. Finland). Nederland is verder uniek in haar focus op indirecte mediation i.p.v. direct.</p> <p>Recidive vermindering is onduidelijk. Is ook lastig aan te tonen omdat herstelbemiddeling met</p>

	name wordt ingezet voor lichte delicten en voor jeugdigen waarvan de delictcijfers toch al afnemen naarmate zij ouder worden. Wel werkt het niet averechts. Herstelrecht betekenisvoller dan gewone rechtspraak.
Slachtoffer in Beeld (2011). <i>Uitkomsten van onderzoek Slachtoffer-dadergesprekken: de impact in beeld</i> . Verkregen van http://www.slachtofferinbeeld.nl/index.php?option=com_docman&task=cat_view&gid=71&Itemid=98	Slachtoffers zijn positief over proces contact; heeft bijgedragen aan verwerking misdrijf (idem dader); positief over rol bemiddelaar. Slachtoffers minder bang; minder kwaad dan ervoor en dan slachtoffers zonder gesprek; meer vergeving. Daders meer inzicht in gevolgen voor slachtoffer; raakt ze meer dan voor gesprek; Daders die denken dat slachtoffer na gesprek minder bang en boos is, zien zichzelf als minder negatief.
Blad, J. (2011). Slachtoffer-dadergesprekken en het herstelrecht. <i>Tijdschrift Conflicthantering</i> , 2, 17-23.	Daders melden zich vele malen vaker aan voor sib dan slachtoffers! Van de aanvragen komt het in ongeveer de helft van de gevallen tot een gesprek (hieruit kun je concluderen dat slachtoffers vaak weigeren?). Slachtoffer dadergesprekken vallen onder herstelrecht/bemiddeling, maar er is wel strafrecht aan te pas gekomen meestal, d.w.z. de dader heeft ook een formele straf gekregen. Gaat om ernstige delicten meestal. Er wordt in dit artikel 3 evaluatiestudies genoemd van herstelbemiddeling. 1 wordt besproken. ECHT RECHT; gewoon normaal doen: vooral jeugdige daders; 71% al relatie slachtoffer – dader; positieve resultaten, bv. Afspraak meestal nagekomen; naast of in plaats van straf; dit rapport stelt dat sancties op niet nakomen niet nodig zijn omdat t meestal nagekomen wordt.
Menkel-Meadow, C. (2007). Restorative justice: What it is AND DOES IT WORK? <i>Annual Review of Law and Social Science</i> , 161-187.	Auteur is kritisch op herstelbemiddeling als vervanging van of toevoeging op normale rechtspraak. Idealiter heeft Res Just de 4 R' en: repair, restore, reconcile, reintegrate. In artikel worden veel punten van kritiek besproken op res. Justice vanuit politiek, sociologisch, psychologisch, filosofisch perspectief. <ul style="list-style-type: none"> - Het ene slachtoffer is strenger dan de andere in eis herstel. Zelfde daad anders 'bestraft' dus mensenrechten. - slachtoffer onder druk gezet om vergeving te geven, dader kans te geven etc. terwijl ook als slachtoffer gewoon harde straffen wil, dit slachtoffergericht is. - is er een nadeel voor daders/slacht. Die niet goed zijn in: verbal, opleiding e.d. - als grootschalig ingevoerd, dan genoeg geschoolde uitvoerders? En kosten? - Recidive..? Op welke termijn? Zwaarte delict? Samples vergelijkbaar dwz random toewijzing? - Slachtoffers willen vaker meedoen na lang verstrijken tijd als er persoonlijke injury was maar juist minder vaak in gevallen van materiele schade. - Curvilineair effect zwaarte delict en wil slachtoffer mee te werken. - Slachtoffer tevredener process dan met strafrecht, dader ook maar daders relatief meer tevreden dan slachtoffers. - Daders bieden vaker excuses in herstel dan in rechtzaal. - Compliance aan de gemaakte afspraak is erg hoog, bv. 90%. - Minder recidive, wel methodologische problemen en overtijd ebt effect weg.

Rassin, E. (2001). <i>Het getraumatiseerde slachtoffer; behandeling, verhoor en hiaten in de herinnering</i> . Justitiële Verkenningen, 17 (3), 58-69.	Toch is praten zonder meer niet voldoende en zelfs geen noodzakelijke component in het verwerkingsproces (Rassin, 2001).
Daly, K. (2003). Mind the gap: Restorative justice in theory and practice. In A. von Hirsch, J. Roberts, A. E. Bottoms, K. Roach, and M. Schiff (Eds.), <i>Restorative justice and criminal justice: Competing or reconcilable paradigms?</i> (pp. 219-236). Oxford, England: Hart Publishing.	Opvallend is dat zowel het slachtoffer als de dader aangeven van tevoren slecht op de hoogte te zijn van het doel en de gang van zaken van een 'conference'. Daders maken zich dan vooral zorgen over de mogelijkheid een boete te krijgen (Daly, 2003).
Sherman, L. W., Strang, H., & Newbury-Birch, D. (2008). <i>Restorative Justice</i> . Youth Justice Board.	Wanneer daders en slachtoffers niet goed op de hoogte worden gehouden terwijl dit wel beloofd was, leidt dit tot minder tevredenheid dan wanneer helemaal niets was beloofd. Slachtoffers die helemaal niet geïnformeerd worden over de voortgang van de dader zijn ontevredener over de afhandeling van de zaak dan slachtoffers die helemaal geen herstelbemiddeling kregen aangeboden (Sherman et al., 2008).
Weijers, I. (2001). <i>Herstelrecht en strafrecht; duet of duel?</i> Justitiële Verkenningen, 17, 110-121.	Ook Weijers (2001) geeft aan dat herstelrecht voor jongeren in de vorm van family group conferencing allesbehalve vanzelfsprekend is en zowel wat betreft de psychologische en morele belasting van de dader als van het slachtoffer nadere analyse en reflectie behoeft.

Slim

<p>Moyer, S. (2005). A Comparison of Case Processing Under the Young Offenders Act and the First Six Months of the Youth Criminal Justice Act: Report to the Department of Justice Canada.</p>	<p><i>Dit onderzoek betreft een kwantitatieve vergelijking tussen het functioneren van de Young Offenders Act (1999-2000) en de Youth Criminal Justice Act (eerste 6 maanden van 2003). (blz. 7).</i></p> <p><i>Dit onderzoek op zich geen directe aanwijzingen voor ZSM-Jeugd. Echter, als YCJA overeenkomsten heeft met ZSM-jeugd kan er mogelijk meer gezegd worden over de duur van detentie in afwachting van een proces [snelheid] (blz. 3) en proeftijd als straf zelfs voor zwaardere delicten [selectie] (blz. 4). Hiervoor zou onderzoek naar de aard van YCJA nodig zijn.</i></p> <p>De data in dit onderzoek, te weten het relatief lagere aantal schuldig bevonden personen bij de YCJA, suggereert dat er mogelijk onduidelijkheid is ontstaan bij de vervolging. (blz. 4). Dit zou betekenen dat ongeacht de aard van de wijzigingen door ZSM-jeugd, onduidelijkheid in beleidsverandering kan leiden tot een (incorrect) groter aantal vrijspraken.</p>
<p>Mason, P., & Prior, D. (2008). Engaging Young People who Offend. Youth Justice Board. Verkregen van www.yjb.gov.uk</p>	<p>Een nauwe samenwerking tussen de verschillende actoren is vereist om de juiste maatregelen snel te treffen. Dit kost tijd, expertise en moeite om te ontwikkelen. Praktijkwerkers hebben de steun nodig van managers om zeker te stellen dat effectieve protocollen ontwikkeld en gevolgd worden. Samenwerkingsverbanden zijn ook belangrijk om rekening te houden met speciale omstandigheden zoals psychiatrische problematiek of wanneer er sprake is van seksueel misbruik, of andere complexe behoeftes waar meerdere organisaties verantwoordelijk voor zijn (blz. 54).</p>
<p>Lawrence, W., Strang, S., Strang, H., & Newbury-Birch, D. (2008). Restorative Justice. Youth Justice Board. Verkregen van www.yjb.gov.uk/publications</p>	<p><i>Communicatie tussen organisaties</i></p> <p>Uit de systematic review van Lawrence, Strang, Strang & Newbury-Birch (2008) blijkt dat een efficiënte uitwisseling van informatie cruciaal is voor een effectieve herstelgerichte justitiële afhandeling. Er moet dan ook een balans gevonden worden m.b.t. de uitwisseling van vertrouwelijke informatie tussen de verschillende actoren, en de wetten en procedures die deze uitwisseling reguleren. Zo kan RJ belemmerd worden wanneer bijvoorbeeld de politie weigert vertrouwelijke gegevens te delen met andere essentiële organisaties (blz. 52).</p> <p>Sommige organisaties hebben burgers opgeleid om met vertrouwelijke informatie om te gaan, waardoor de politie zich bezig kan houden met andere aspecten van communicatie en de afhandeling van misdrijven (blz. 52).</p> <p>Het oprichten van effectieve herstelgerichte programma's duurt langer van vaak gedacht wordt, vooral omdat het een sterk communicatie system vereist met duidelijke protocollen die alle relevante organisaties, actoren, en klanten met elkaar verbindt (blz. 52). Er moet dan ook continu gecontroleerd worden op communicatie problematiek (blz. 53).</p> <p><i>Communicatie met participanten</i></p> <p>De systematic review van Lawrence, Strang, Strang & Newbury-Birch (2008) stelt dat</p>

	<p>herstelgerichte Justitie het soepelste verloopt wanneer één individu de verantwoordelijkheid draagt voor de afhandeling van een specifieke casus. Op deze manier is er altijd één persoon op de hoogte van alle meningen en perspectieven die besproken moeten worden tijdens een mediating conference. Het creëert tevens een rapport tussen de begeleider en de betrokkenen, wat het vertrouwen in de werkrelatie alleen maar ten goede komt (blz. 53).</p> <p><i>Communicatie met slachtoffers</i></p> <p>Persoonlijk contact met het slachtoffer vóórdat het slachtoffer gevraagd wordt of hij mee wil doen met een herstelgerichte justitiële afhandeling verhoogt de kans dat het slachtoffer instemt. Slachtoffers zijn aanzienlijk minder vaak bereid om mee te doen wanneer ze slechts telefonisch of via de email benaderd zijn. De systematische review van Lawrence, Strang, Strang & Newbury-Birch (2008) geeft hier twee redenen voor. Ten eerste geeft de persoonlijk ontmoeting het slachtoffer en de familie een kans om vragen te stellen over het proces, waardoor ze weten wat ze kunnen verwachten. Conferences die falen zijn vaak het gevolg van onwetendheid doordat er onvoldoende gelegenheid was om informatie te delen, en te discussiëren voor de ontmoeting. Ten tweede kan de ontmoeting gebruikt worden om latere ontmoetingen en RJ stappen op het slachtoffer af te stemmen, in plaats van dat het slachtoffer enkel een bericht krijgt wanneer ze aanwezig moet zijn (blz. 54). Ten slotte merken Lawrence, Strang, Strang & Newbury-Birch (2008) op dat slachtoffers zelf in staat zijn om in te schatten of restorative justice een goede optie voor ze is. Deze afhandeling mag dan ook nooit opgedwongen worden (blz. 54).</p>
<p>Youth Justice Board. (2004). Restorative Justice Projects: A summary of the national evaluation of the Youth Justice Board's Restorative Projects. Verkregen van www.yjb.gov.uk/publications.</p> <p>(Wilcox, X., & Hoyle, C. (2004). The National Evaluation of the Youth Justice Board's Restorative Justice Projects. Centre for Criminological Research, University of Oxford.)</p>	<p>Uit de nationale evaluatie Restorative Projects (2004) blijkt dat wanneer de projecten door de YOT medewerkers uitgevoerd werden, de projecten beter presteerden betreffende communicatie tussen slachtoffers en organisaties, en het verkrijgen van toewijzingen, dan wanneer ze werden toegewezen aan derden. In totaal bleek 83% van de daders het traject succesvol hebben afgerond (blz. 4).</p> <p>Het betrekken van het slachtoffer is noodzakelijk in herstelgerichte justitie. Wie contact zocht met het slachtoffer, en hoe contact werd opgenomen, bleken beide een significante invloed te hebben op de medewerking van het slachtoffer (blz. 9).</p> <p>Uit het onderzoek van de Youth Justice Board (2004) blijkt dat de projectwerkers het beste voorbereid waren voor de taak, omdat ze specifiek hiervoor getraind zijn en meer tijd hebben dan politie agenten om een casus op een persoonlijke manier af te handelen. Politie agenten bleken niet altijd voldoende kennis of ervaring te hebben betreffende de beschikbare herstelgerichte mogelijkheden om alles duidelijk uit te leggen aan het slachtoffer. Wanneer politie agenten in werden gezet om contact op te nemen met het slachtoffer rapporteerden ze meer problemen met communicatie en participatie dan wanneer YOT medewerkers dit deden (blz. 9).</p>

	Herstelbemiddeling voor de gemeenschap heeft terecht een plaats in de herstelgerichte aanpak, met name wanneer slachtoffers niet bereid zijn om mee te werken. Echter, enkele evalueerders in het onderzoek van de Youth Justice Board (2004) waren van mening dat er te veel vertrouwd werd op gemeenschap gerichte herstelbemiddeling. 33% van alle interventies waren gericht op herstelbemiddeling voor de gemeenschap, in enkele projecten zelfs 95%. Het beleid van de lokale rechter, en gebrek aan medewerking van slachtoffers zouden de oorzaak zijn (blz. 10).
Driesen, L. (2007). <i>Hoe minder straffen?</i> Antwerpen: Garant-Uitgevers n.v.	De beste straf is de straf de je niet hoeft te geven.
Shucksmith, J., Hendry, L.B., & Glendinning, A. (1995). Models of parenting: Implications for adolescent well-being within different types of family contexts. <i>Journal of Adolescence</i> , 18(3), 253-270.	Bewijst het positieve effect van autoritatieve controle bij verschillende socio-demografische achtergronden.
Kuczynski, L. (1982). Intensity and Orientation of Reasoning: Motivational Determinants of Children's Compliance to Verbal Rationales. <i>Journal of Experimental Child Psychology</i> , 34, 357-370.	Door het geven van een cognitieve basis om een verbod na te leven zijn kinderen meer geneigd het verbod vanuit een interne motivatie na te leven dan wanneer er alleen consequenties zijn voor henzelf (Parke, 1969, Cheyne & Walters, 1969 in: Wanneer het breken van een verbod consequenties heeft voor een ander (en niet alleen voor het individu zelf)).
Pinto, D. (2004). <i>Interculturele Communicatie, Conflicten en Management</i> . Houten: Bohn Stafleu Van Loghum.	<p>Omdat in F-culturen de nadruk ligt op de eer binnen de eigen groep, vindt er veel minder discussie plaats binnen de opvoeding. Wat niet wil zeggen dat er geen argumenten worden gegeven voor het gewenste gedrag, het is echter slechts één argument dat gegeven wordt: "Omdat het zo hoort/ Omdat de groep het wil". Dit zorgt ervoor dat de mate van straffen afhankelijk is van de situatie (zijn er toeschouwers bij). Het effect van straf is in deze culturen ook afhankelijk van de communicatiepartner. Hoe groter het gezag van deze persoon hoe groter de kans op het gewenste gedrag. Het inhoudelijk benaderen van de (on)gewenstheid van gedrag is in F-culturen niet gebruikelijk. Dit zou kunnen verklaren waarom men in F-culturen meer geneigd kan zijn ongewenst gedrag te ontkennen. Het voorkomen van gezichtverlies is immers belangrijker dan het erkennen dat gedrag ongewenst was. In G-culturen kan men veel meer een beroep doen op het vermogen inhoudelijke, rationele argumenten te geven voor het afleren van gedrag.</p> <p>In F-culturen is het van belang dat je oog hebt voor de context om te weten op welke manier je moet communiceren. Omdat je niet alle mogelijke situaties bij voorbaat kunt kennen, is het gebruikelijk om altijd bij aanvang van de communicatie eerst vast te stellen tot welke standaardsituatie (met zijn eigen duidelijke regels en normen) er wordt overgegaan. Er wordt hierbij veel gebruik gemaakt van veel standaardfrases en uitdrukkingen. Deze leiden tot een statusverdeling in drie categorieën: minderen, gelijken en meerderen. Deze verdeling is van</p>

grote invloed op wat het gezegd mag worden, door wie het gezegd mag worden en hoe het gezegd mag worden. Vooral op het laatste ligt veel nadruk, omdat er in F-culturen vooral impliciet gecommuniceerd wordt.

Het is ook om deze reden dat het gebruik van parabellen nuttig kan zijn in het communiceren wanneer er sprake is van ongewenst gedrag. In F-culturen worden parallele situaties vaak besproken om te voorkomen dat de gesprekspartner zich aangevallen voelt wanneer hij persoonlijk wordt aangesproken. Het distilleren van een impliciete boodschap uit een verhaal, spreekwoord of vergelijkbare situatie wordt kinderen in F-culturen aangeleerd. In G-culturen kunnen mensen dit minder goed en wordt een dergelijke manier van communiceren dan ook gezien als “om de zaak heen draaien”.